

יעקב מלכין

להוֹת יוֹנָה גַּיְוָס

שיר
השירים

טַבְּרָאָן • מִלְּגָדָל

SONG OF SONGS

PLAY VERSION BY

YAAKOV MALKIN

BASED ON THE PUGET TEXT

YONAH JONES

PLAY WITH POEMS BY

YAAKOV MALKIN

DRAWINGS BY

FELICE PAZNER

COPYRIGHT © 1966 BY YAAKOV MALKIN

HAIFA PUBLISHING COMPANY LTD.

PRINTED BY FAUST & SONS LTD., HAIFA

שירת השירדים

ברשות מחזה לתיאטרון
מאת: יעקב מלכין
על פי האב פוביה

רוזנה בידנס

מחזה ושירים
מאת: יעקב מלכין

צירודים

מאת: פליס פזנר

כל הזכויות שמורות למחבר

חיפה, חברה להוצאה לאור ספרים בע"מ

נדפס בדפוס פאוסט ובנוו בע"מ, חיפה

פתח דבר לשיר השירים

ברגסון אמר לדיווקאי של פוגה: „האב פוגה היה מיוחד בכך שלא היה תיר לעולם לרעינו כלשהו לעמו ובינו למציאות — — — כאשר דבר עמי בכתב הקודש היו דבריו נועזים ומקוריים; מטופקי אם היו מתקבלים על דעת התאולוגים, אך ודאי לי שהיו אמת — בשל פשוטותם.“

האב פוגה היה כומר לאזריסטי שהשכיל לקרוא בספרות העברית הקלאסית בפכו נדר של אהובי יופי עד זיהויו עם הקדושה. בספרו „שיר השירים“ התוועה פוגה דרכ' בה נסתה לכת במחזה שלhallon — אף שלא נשארתי נאמנו לפרטוי גרטסו, ואולי משום שלא נשארתי נאמן להם.

בשיר השירים שבתנ"ך — מצא פוגה את המחזוה שהיא חביבו. שם כך לא נזדקק — — — אחרים — לשינוי סדר הפסוקים והמלים. פוגה ידע לקרוא. משך דורות חששו אנשיים לקרוא בשיר השירים את שוטו. משך דורות הזהרו מפני אמרתו בבתי המשתה, השמהה, התיאטרון. שיר השירים הוא אחד מכתביו הקודש הנדיירים שאין שם הקדוש ברוך הוא נזכר בו. נס נעשה לו לשער השירים וחכמים שבקו להצללו מגניזה — פרשו כמשל לאהבתה הבורא. מאו נתווספה לספרות העולם אחת מיצירות המופת שלו, יצירה אשר בגוללה כדי היה להחיות העבריות שביבו ובפי כל מי היהוד לאחrob, כל מי המכיר בגודלה הרוחנית שבאהבת החושים.

במחזה להצגה בתיאטרון

מיימי נתה ורינאו ועד מקס ברוד והኮראוגרים של הפולקלור הישראלי — ראו סופרים ואמניס וווקרי מקרא רבים את המחזוה שבסיר השירים. היו שמננו בו מוטיבים של מיתוס האביב שנדד משך אלף שנים שירה בתרבויות האג המזרחי של הים התיכון. היו שמצאו בו הדי המאבק בין אל-אורבני ואצליל ובין אל-מרעה ופרינו, הדי השירה והמחוזות שהוציאו בחגי אביב ופוריה, בפסטיבלים של דיויניסום, בראשית התיאטרון אשר התפתח לצורה הקלאסית הנוצרת בעלת שלושה שחיקנים ומתקלה. התוצרות התייאטריות של שירי הספר הזה, חמימות המעצבות בו על ידי הדיאלוג השירי, געוי החתונות וההתמורה, תגבורות המקלה של בנות ירושלים, הרמיזים העליליים-בمتאים שבטקטסט — כל אלה מצטרפים לתמונה של מחזה תיאטלי אשר אולי הוצג בתיאטראות הגודלים שבעיר ישראל הקדומה, ואשר על כל פנים אפשר להציגו בתיאטראות הקטנים יותר של ישראל החדשה.

בתנאי אחד: שנדע מחדש המסורת העשירה של התיאטרון הקדום של שלוב כל אמנויות דיבור ושירה, משחק ומחול, לחן, צבע וצורה. שיר השירים — הנה הזמנה למחול. מיilio — טעוני מתח, צלilio — רויי קצב, כלו — תועעה בכת. שייו — מזוג של תגלית מפעעת של מילים ההופכות רגשות, כעבודות של מציאות חדשה.

כאמור, בחורתי תוך עיצוב גרסת-במה זו של שיר השירים — בדרכו של פוג'ה: להשריר כל פ██וק ומלחה במקומם, כבמקור. שעה שאנו מנסים „לא להשרות לריעו כלשהו לעמוד ביןינו ובין המיציאות“ — נעלם הצורך בקונבנציות תיאטרליות על מנת למצוא מחזה בטקטסט תכני זה. הוא אין דומה במחזה ביפוי אלה שמחזה בטו לדידם רק ספרו וצוף המונאער בדיאלוגים פרוזאים ווילג'ר תפטעת שהקינוי כביר בפי כלבו של פבלב. מלבדם ידוע לכל כי ספרות התיאטרון של הדורות והעדינים — מן העתיקות ועד החדש — ידעה מחוזות שירים ובטים שימושיות טבועה בקטיעות, ועליהם מרומות, וצורת בניינם — מיוחדת להם בלבד. מחוזות כಗון אלה אינם נתונים להגדירה צורניות לפי תכניות מקובلات — במדחה שם הופכים יצירות מופת הם משמשים גם להגדירות צורניות של מחוזות אחרים. חוקי האמנות נקבעים ומשתנים על ידי היוצרים ביצירתם.

גדולתו של שיר השירים — בחוויה המתחדשת תמיד של קוראיו, שומעו וצפו: התחלילות הרגשית-הגותית שבקרכוב — שונה בכל דור ודור, בכל עדת באמנים, בכל זוג אהבים, בכל חיד המעריך יופי, מולט השיר הוה חייתבו תמיד — והתקשרוותם עם אשיותו יוצרים תDIR משמעויות חזישות, „תיכנו“, „עלילתו“, „גושאו“, „רעינו“ — וכל שאר סעיפי שאלוניהם של מוריים וمبرקרים וחוקרים — נתונים על כן לאינטגרציה וואריאנטים שונים ובטים עד אין סוף. כולן ונכונים: על כל פנים מבחריהם של הקוראים הנגנים ומחמישים את היצירה במונחי אישיותם — ואין בחינה אחרת לנוכנותה של אמן. כל קורא כובב כל יצירה ספרותית מחדש — לפyi כשרון קרייאתו. כל קורא מעב דמיותה לפי דמיונו ועירך הקשי. ככל שיצירה גדולה יותר — אינברסליות יותר — כן רבות וסוגות גרסאות קריאתה, או צורות המחשtha בדמותו ועל הבמה. לא זו בלבד שההמחשות מתעשרות מהיצירה שמשמה להם מקרו-השראה — אלא שהיצירה עצמה מתעשרה (בחוויה) בחמחשות אלה. בזו כוחה של יצירתיות-מופת — להחדש תמיד, לא להיות לעולם בעלת צורה מסוימת סופית ואחת, לא להיות בעלת ממשועת 'אמותה' הנוגנת להגדירה מוחלטת.

פתח דבר לשיר השירים

להלן — אחת מגרסאות קרייאתו של שיר השירים כמחזה ל במה. אין זה נסיון לנחש צורת שיר השירים כפי שנכתב — אלא שיר השירים כפי שאפשר לקוראו, כפי שאפשר להציגו.

ה דמיות הפעולות במחזה מתאפיינות בשיחות שביניהם :

מחד :

ה מלך — גבר של נשים, בעלן של עשרות מלכות ופלגשים וועלמות אין מספר. כל מה שהוא — בא לו מידינה, כולל העטרה. אפרונו רצף אהבה של בנות ירושלים. בחזרו אהרי אשפה פיעז — תוריים וחוריים וכקדות של כסף. משמהנהב — אין הוא אלא מלך אשר בראתים, אפליו אהובתו איניה אלא גלילית קטנה שפגה בסביבות אכפו הקץ, בין אבי הנצל, יונאות במוחל המהנינים. דברי אהבותה לה — קוק הגבול שבין פטוס-כנה ומיוחד — מושבצים סוסות מרכבי פרעה, מגדלים של שן וברכות חשבון. אך התאהבותו — גדולה אהבה.

לעומתו :

ה רועה — אהובה של השולמית. בעיניה — הנה צח ודגול מרובה, בחור כארוזים וככלו מחמדים. כל אבר מגוף שכולו גלילי זוהב ועת-שְׁרַע-עלופת-ספיריטס אשר הארמוני ואדוניו יוכלים להציגם לה. בצחיחים מוביל זודה ועת-שְׁרַע-עלופת-ספיריטס אשר הארמוני קורות ארים ורהייט ברכותם להבטחים לכלתו — אך היא שושנת העמקים ומברכת לשור עמו מראש שניר וחומו — מעונות ארויות והררי נמרמים. דברי אהבותו — ארטוטיקה רוויה דמיוי תאנה שחנתה פגיה, וערצתה אשר בצלו חבלתה אמה ובצלו יעורנה כאשר יפתח השער הנועל הסוגר עליה בין ארמוני הקץ — הבמה.

וביניהם :

ה של מית — נוטרת כרמים האמורים כי לא נטרה את כרמה שלה — אך גפניו סמדר. היא שchorה ונואה ובעלת חלומות. מושראת את מרכיבות-עמיינדייב לא ידעה נפשה וכייד עלה בהן. כך הגיעו לארמוני השער הנועל — עתה היא זוכרת את הרועה אהובה המכוא מן העבר ההוא של השער, ומבקשת לחזר אליו. אך הפצורתו ופיותיו של המלך המאהב והעשיר — היא עונה בעידנות החלטית וערמומיות של אכרונות גליית עקשת ובטחת בנצחון אהבתה. לרועה המגע מעבר לשער היא מצטדקת בתאר עד שיפוח הרים ונסו הצללים — אז יבוא לנו. בחותלות מתגרה היא מצטדקת בפni בנות ירושלים החוויניות על שפונה וננה ובהחותות מלך כי היא אימהה כנדותן. אך חחה הוא כיון טוב — היא מרגעה אותו באומרה כי כל אלה שמורים לדודה ותשוקתו.

واسבייה על הבמה אשר תפוארתה מרימות על כותל החלונות והחרכים מחד — ועל השער הנועל מאידך, המקלה :

בנות ירושלים — תחיליה הן מלעיגות ביפה בנים ומציאות כי יצא עקייבי הצאן אם אמנים טוב לה הרועה מלcken. אחר — באותה מגינה רבת-משמעיות של חרצנות מעריצה וארכיות את מיטתו ובאהבה שבטוכה. לבסוף — נגעת אהבתה בשים גיבורו ישראל המקיים את מיטתו ובאהבה שבטוכה. שמעו היל של ביהה — של השולמית בלבן ובסקרנותן והן מבקשות לדעת מה זודה מודוד. שמעו היל של ביהה — הן רוצות לבקשו עמה אך השולמית זוכה גם אותן, זודה — הוא רק לה בלבד.

במחזה להצגה בתיאטרון

כאמור לא יומחו דמיות אלה ולא יומחש (תיאטרליות) שירעליתן שהוא חיה
— אלא בתיאטרון מזוג כל אמניות הבמה שאין חייבות בנאמנות היסטורית כלשהי
פרט לאמתו של יצרנו. נותר לנו רק לקות כי האמנים יתנו צורה תיאטרלית לשיר זה —
ולא יבחרו להלביש את הליריקה האוניברסלית במדים הכבדים והמוראים של פולקלוריום
— מדברי פרמייטיבי הנחשב משום מה עניינים רבים לסגנון „תנכי“. תרבות שלמה בישראל —
נתפתחה בין שני שיני תרבות עתיקה: מדרום הציוויליזציה המצרית אשר מאחוריה
ארבעת אלפי שנים התפתחו והתעדנו אורות ואמנויות, מצפון — מרכזה של אימפריה
מסחרית ים-תיכונית ששמשה גשר בין אסיה אפריקה ואירופה וככללה אמנים ואנשים
שנבחרו לעצב את בית המקדש. הספרות התיכנית והיהודית הקדומה — נוצרה, נאמרה,
הושרה והוצאה כל מרבי התהבות של האן המרומי של היה המתיכון נוצר יצר את
הסינטזה התרבותית שלו בפורה ההלניזם על חופיו. סינטזה זו שמשה בסיס לתרבות
אירופי בעידן החדש — תרבות שחלה לחיות משחיתתה אותו. עתה חזרת תרבות
איירופיה המתפשטה על פין כל הבישות, המשטרים והאיזוים — כולל אוזנו שלנו. תהא
זו אiolת היסטוריה להתgress מתרבויות זו בשם „...הছורה במקרות“ או הנאמנות ל„סגנון
התנכי“. שיר השירים בגורסאות הנוכחות לא נתקו להיות מוצג בגלויו „הה“ ו„הא“
המתויימים להיות מסויקה עממית עברית אף לא בצלצלי ענבני הגופות הפסיוניות
הbowsm בערום ובאהבה כאלו היה בו בראשו של כל האלים — עלבון המחלל
את שמו. שיר השירים בגרסה זו נתקו להיות מוצג כציירה מקורית של אמונה חדשנית
ובת המאה שלנו — משמע: עללאומית בצורתה, אך שואבת מוקורו של הלשוני
והספרותי של הלاؤס.

האם יש בכל זאת קו עליות לתמונות המחזה? — הוא מרמז בדמות ובשירים
יכול להראות כך: (תמונה 1): השולמית נודהת להמצא בנו ארמו הקץ של שלמה,
כמהה לדודה, נפגשת בבנות ירושלים, דוחה את המלך המפיצר בה בלשון הפתיוים
החרמוניים. (תמונה 2): מותת אהבת דודה הנעלם היא משבעה לבן גערור אהבה עד
שתחפש. הרועה מופיע ומזמין עמו — אך השער העול מפוד ביהיהם, והמלך —
מאחורי כתולם. היא מבקשת מודעה שיבר אל החרים ייחוץ ער. (תמונה 3):
אהבתה בלבוש סיוטיה — היא מוחשפת את דודה בשוקים ברוחות ערות. אהבתה בנות
ירושלים — רצפה אפרינו מלכו והן שרות ההלתו ננה ובכובילות. דואט שני אהבה
של השולמית העולה, לדידם, על כל. (תמונה 4): טרם יעלם מתאונן הרועה כי היא
מעין חתום עבورو — אך השולמית מבטיחת כי יבוא לנו. (תמונה 5): משנותה לבדה
היא זוכרת את הלילה בו כמעט הייתה שליל — רחוצה ומעורטת, מתחננת ומתרגנה —
אך משתחחה בלבשו הלהת — חמק נער. עתה היא נודהת בסיטוי משכבה בלבולות —
ומוחשת דודה. ברוחות הכוח השולמים ופעוצה — חשו כי תמלט. הבנות מבקשות
לדעת במה ייחוזו של האחוב כל כך — והשולמית מונה אביו השקלים. כנגד כל
האווראות (תמונה 6): משוחרר המלך הוא מאחוב, לא מפיטה. אין יכול להישר אליה
מבט מרוב אהבה. כמצדקת היא מכירה כיצד נפשו, במרקלה, ליד מרכבתו. אך המלך
אסור ברהטים ומפליג בגומות ומטותה ווידי התמר ונסניינו. באפילוג — הוא
התמונה ה-7 — נפתחים השערם. השולמית חוזרת אל דודה וחבירו והכל שרם שרת
צחון אהבה אשר נהרות לא יטפה — ומשלבים שיר ילוות על האחות הקטנה,
שירי דודאים ומגדים אשר השולמית צפנה לדודה. כרומה שללה — לפניה. האלף — יהה
לשולמה. חברים יקשייבו ל��לה ויבקשו כי גויסוף ותשמעם — אך היא תעוזב את הבמה
רדופה ורודפת אחר דודה ומזרתו כי ידמה לעופר האילים על הרי בשמי

שיר השירים

הטונגה
האשונגה

השולמית:

ישקני מגשיקות פיהו
בייטובים זודיך מין
לרייט שפניך טוביים -
שמן תורך שמא!
על-פון עמלמות אהבוך ...
משכני אטראידה, נרוואה!

גביאני תפלאד תזרוי ...

בנות ירושלים:

נגילה ונשנקחה בה
ונפיראה הזיד מין -
מיישרים אהבוך!

השולמית:

שְׁחוֹרָה אֲנִי וּנְאֹוָה, בְּנוֹת יְרוֹשָׁלַיִם
בְּאַהֲלֵי קָדְרָה, בִּירְיעֹת שֶׁלֶמֶה
אֶל תְּרָאֹוִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְתָּרָת, שְׁזַפְתָּנִי הַשְּׁמָמָת,
בְּנֵי אַמִּי נַחֲרוּבִי -
שְׁמוֹנִי נַוְתָּרָה אֶת-הַכְּרָמִים,
בְּרָמִי שְׁלִי - לֹא נַטְרָתִי.

תְּגִידָה לִי, שְׁאַחֲבָה נַפְשִׁי
אֵיכָה תְּרֻעָה, אֵיכָה פְּרַבִּישׁ בְּאַהֲרִים?
שֶׁלֶמֶה אֲהַיָּה בְּעַטְ�יה עַל גָּדְרִי תְּבָרִידָה!

בְּנוֹת יְרוֹשָׁלַיִם:

אִסְמָלָא מַדְעַי לְךָ - תִּיפְחָה בְּנַפְשִׁים -
צַאיְלָךְ בְּעַקְבֵּי הַצָּאן
וּרְעֵי אֶת גְּדוּתֵיךְ -
עַל מִשְׁבְּנוֹת הַרוֹעִים!

תמונה
ראשונה

שלמה:

לְסֹסֶתִי בָּרְכֵבִי פַּרְעָה -
דְּמִיתִיךְ רְעִימִי -
נָאוּ לְחַיִּיךְ בְּתוּרִים -
עֲזָאַרְךְ בְּחַרְזִים.
תָּנוּרִי זְהַב בְּעַשְׁהַלְדָךְ -
עַם נְקֻדּוֹת הַכְּסָף.

השולמית:

עַד שְׁהַמְּלָךְ בְּמַסְבוֹ -
גְּרָדִי גְּמַן רִיחּוֹ
צְרוֹר הַמּוֹר -
הַזּוֹרִי לֵי, בֵּין שְׂרֵי יָלוֹן
אַשְׁפָול הַכְּפָר -
הַזּוֹרִי לֵי, בְּכָרְמִי עַזְזָרִי.

בנות ירושלים:

"הַבָּתִים יְפֵה רְעִיטִי הַבָּתִים יְפֵה -
עִינֵיכֶם יְנוּנִים!"

השולמית:

הַבָּתִים יְפֵה דָודִי אֲפָגָעִים -
אֲפָגָעִים רְצַנְגָה!

שלמה:

קוֹרֹות בְּתִינוֹ - אֲרוֹזִים!
רְחִיטָנו - בְּרוֹתִים!

השולמית:

אֲמִי חְבָצֵלַת הַשְּׁרוֹן -
שׂוֹשָׁנַת הַעֲמָקִים...

תמונה
ראשונה

שלמה:

- קשושה בין החוחים -
בן רעימי בין הבנות

השולמית:

- בפתחם בעצי העיר -
בן דוד' בין הבנים,
בצלו - חמדתך ושבתי
ופריו - מותך לחה

תמונה שנייה

השולמית:

הביאני אל בית הין -
ונגלי עלי אהבה,
סמכוני באשיות,
רפודני בטעותים,
בי חולת אהבה אני
שמאלו תחת לראשי
וימינו תחבקני

השבועתי אתכם בנות ירושלים
בעצאות או באיילות השדרה
אם פעירו ואם-תעוררו את האהבה -
עד שתחפוץ!

תמונה
שניה

מקהלה:

קול דורי הבה זה פא
מדלג על-התרים
מקפץ על-הגבועות.
דוקה דורי לעבי
או לעפר נאילימן

הרואה:

הפהזה עומדת אחר בתקלנו,
משגית מז-החלונות,
מציאץ מונ-התרקים...

השולמית:

ענה דורי ואמר לי:

חרואה:

קומי לְדָ רַעַתִּי יְפֵתִי -
וּלְכִיְּלָדִי
בַּי הַגְּהָה הַסְּטוּ עֲבָרָה
הַגְּשָׁם חָלָף קָלָה לוֹ -
הַבְּאָנִים נְגָרָאוּ בָּאָרֶץ,
עַת הַמִּיר תְּגַעֵץ -
וְקוֹל הַתּוֹר נְשַׁמֵּעַ בָּאָרֶץ
הַתְּאָנָה חַנְתָּה פְּגִיָּה
וְהַגְּפָנִים סְפָרָד -
נְתַנוּ רַיִן
קומי לְדָ רַעַתִּי יְפֵתִי וּלְכִיְּלָדִי
יְוָתִי בְּחָגָנִי הַסְּלָעָה, בְּסַתָּר הַפְּדָרָה -
פְּרָאַנִי אַתְּ-פְּרָאַנִי
פְּשָׁמִיעַנִי אַתְּ-קְוָלְדִּיךְ
בְּיְקָולְךְ עֲרָב -
וּפְרָאַד גָּאוּה

תמונה
ש נ' ה

מקהלה:

"אָחֹז לְנוּ שׁוּלִים,
שׁוּלִים קַטְנִים
קְחָבִלים בְּרִמִּים
וּכְרָמִינו - סְפָדֶר."

השולמית:

דוֹדִילִי - וְאַנְיַ לוּ
הַרוּעה בְּשׁוֹשְׁגִיס!
עד שִׁיפּוּת הַיּוֹם וְגַסּוּ הַצְּלָלִים,
סְבִ, דְמָה-לְךָ הַזּוֹדִי לְעֵבִי
אוֹ לְעַפְרָהָןִילִים -
עַל-תְּרִ בְּתָר.

תמונה שלישית

השולמית:

על משבבי בלילות
בקשתי את אהבה נפשי -
בקשתיו - ולא מצאתי.
אקוּמה נא ואסובבה בעיר
- פשימים וברחות -
אבקשה את אהבה נפשי -
בקשתיו - ולא מצאתי.

מצאוני השוכרים הוטובים בעיר:
"את אהבה נפשי ראייתנו"
כמעט שעברתי מהם,
עד שמצאתי את אהבה נפשי -
אתה תמי - ולא ארדפנו
עד שהבאתי אל בית אמי
ואל חדר הורתי.

תסונת
שלישית

השולמית:

השבועתי אתקם, בנות ירושלים

- בעקבאות או באילות השורה -

אס-טעריו ואס-טערו אט האהבה

עד שתחפש.

בב ירושלים:

מי אeat עולה מן המדבר -

ב提问רות עשן?

קאנטרת מורה ולבונה -

מל אבקת רוכל.

בנות ירושלים:

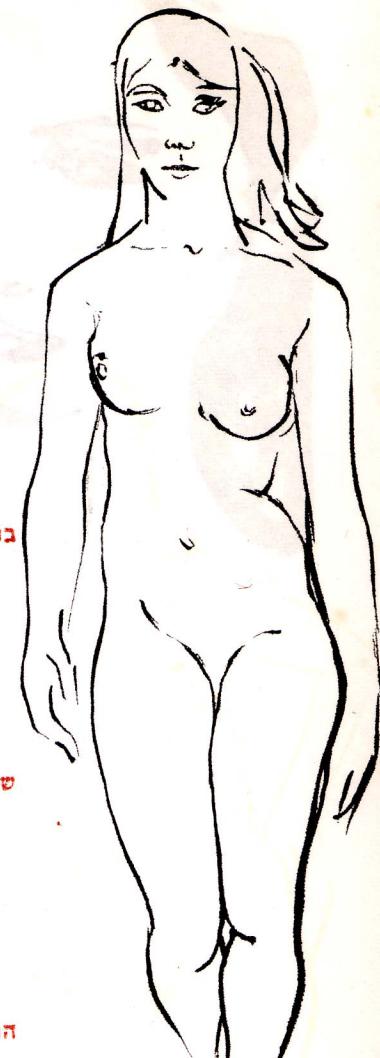
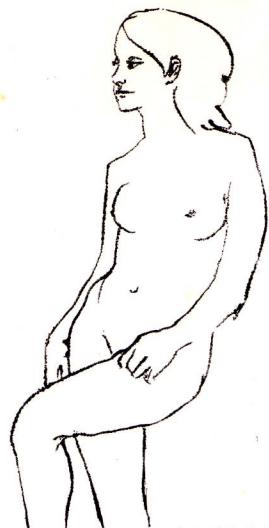
הגה מטבחו שלשלמה
- ששים גבורים סביב לה
מגבורי ישראל!
כלם אחוי חרב - קלמי מלטפהו
איש מרבו על ירכו - מפurd בלילות!

בת ירושלים:

אפרין עשה לו הפלך שלמה משאי תלכנו.
עמוריו - עשה בטה
רפידתו - זהב
מרכבנו - ארגמן
תוכו - רצוף אהבה
מבנה ירושלים

תמונה
שלישית

בנות ירושלים:

אָנָּה וְרָאִינָה בְּנֹתֶת צַיָּוֹן בְּפֶלֶךְ שְׁלָמָה
בְּעִטְרָה שְׁעִטְרָה דָלוֹ אַפְנוֹ
בַּיּוֹם חֲנַגְתָּנוּ וּבַיּוֹם שְׁמַחְתָּ לְבוֹ.

שלמה:

הַפְּנֵי יְפֵה רַעַתִּי הַפְּנֵי יְפֵה יְפֵה
עַבְדֵיךְ יְמִינָם!
סְבִידָעַ לְצַפְתָּה.

הרואה:

שְׁעַרְךָ בַּעֲדָר תְּעַוֵּים שְׁגַלְשָׂו מִתְּרַגְּלָה.
שְׁבִינָךְ - בַּעֲדָר תְּקַעֲבוֹת שְׁעַלְוָו מִן תְּרַחְצָה
שְׁבָלָם מִתְּאִימָות וְשְׁבָלָה אֵין בָּהֶם.

שִׁיר
השירים

שלמה:

בחוות השני - שפתחתיך ומקברך נאונה
בפלח הרמן - רקתה, מבעך לצפתך
במגדל זוד - צנאהך, בניי למלפיות
אלף הפגן פלי עליון
כל שלטי הגבורים!

הרואה:

שני שרייך - בשני עפריים, פאומי עביה -
הרוועים בשושנים

שלמה:

עד שיפום היום נגסו האקלים
אלך לי אל הר המור
ואל גבעת הלבונה
כלך יפה רענימי - ומום אין בה!

תמונה
שלישית

חרופה :

אתי מלכונן בלה,
אתי מלכונן פבואי -
פשווי מראש אמנה
מראש שניר וחרמן
מפעונות אריות
מהררי נמרים.
לגבתיי אחותי בלה
לגבתיי באחת מעיניך
באחד ענק מצורניך
מה יפו זריך אחותי בלה
מה-שבו דזריך מיין
ונרים שמניך - מבל-בשימים
נפת תטפנה שפטומיך בלה
רבש ומלב מפתח לשונך
ונרים שלמומיך ברעם לבנוו!

המונה רביעית

הרועה:

בן געול, אחותי בלה
 gal געול - מעין חתום!
 שלחיך - פרדס רמנים
 עם פרי מגדים
 בפרים עם גדרים

גדר וברם
 קנה זקנמן -
 עם כל עצי לבונה,
 מר ואקלות -
 עם כל ראש בשים!

מקהלה:

מעין גנים -
 באאר פים חיים -
 וגולים מודלבון

תמונה
רביעית

חרואה:
עורֵי צְפָן וּבֹאֵי תִּמְפָן
הַפְּרִיחַ גָּנְבַּי - יָזְלוּ בְּשֶׁמֶן

חשולמית:

יבֹאֵ דֹזִי לְגַנוֹ -
וְאַכְלֵ פָרִי מְגַדִּי

גרואה:

בָּאתִי לְגַנוֹ אֲחוֹתִי כָּלה
אֲרִיתִי מָורי, עַסְ-בְּשֶׁמֶן
אֲכַלְתִּי יְעָרִי, עַם דְּבָשִׁי
שְׂתִיתִי יְנָנִי, עַם חַלְבִּי
אֲכַלְוָ רְעִים!
שְׂתוּ וְשַׁכְרוּ דֹזִדים!

תמונה חמישית

השלומית:

אני ישנה - ולבבי ער:
קול הדדי דופק -

"פתחי לי אחותמי, רעיתי, יונתמי, תפמי"

שראשי נמלא טל
קוצותמי رسיסי לילאה"

"פשתתמי את בנתני - אייככה אלבשנה?"

רחתצתי את רגלי - אייככה אטנפם?"

דודי שלח ידו מן החור

ומעי המו עלי

קמתי אני לפתח לדודי

וירני נטפור מор

ואבעזמי - מזר עזבר על פפות המגעל.
פמתחי אני לדורי - ודורי פמק עברה,
נפשי יזאה בדרכו -
בקשתיהו - ולא מצאתיהו
קראתיו - ולא עני
מצאוני הושומרים הסובבים בעיר
הכוגן פצעוני, נשאו את רדי רדי מעלי, שוכני החרומות!

השבועתי אתכם, בנות ירושלים
אם תמצאו את דורי, מה פגידו לו:
שחולת אהבה אני!

בנות ירושלים:

מה דורך מדוֹה, היפה בפְּשִׁים?
מה דורך מדוֹד שֶׁבֶכה השׁבָעַתנו!

השולמית:

הוזי? -

צח ואדרום, גיגול מרבבה!
ראשו - בְּתַם פָּנוּ
קוץותיו - פְּלַפְּלִים שָׁחָרוֹת בַּעֲרוֹב
עיניו - בְּיָנִים עַל אֲפִיקִים,
רְחֵזֹות בְּחַלְבָּן
ישבות על-מְלָאת
לְחִיזָּוּ - בַּעֲרוֹגָת הַבָּשָׂם,
מְגֻרְלוֹת מְרַקְחִים,
שְׁפָתוֹתיו - שׁוֹשְׁגִים נוֹטְפוֹת מַזְרָעָב
ידיו - גְּלִילִי זְהֻב קְמֻלָּאִים בְּפִרְשִׁישָׁת
מעיו - עַשְׂתָּשׁן קְעַלְפָת סְפִירִים
שׂוֹקְיוּ - עַמּוֹדִי שְׁשָׁת

קִיסְדִּים עַל אָדַנִי פֹ
מְרַאֲתָיו בְּלֵבָנוֹן בְּחוֹדֶר בְּאָרוֹזִים.
חַכּוֹ מְקַתְּקִים, וְכַלּוֹ מְחַמְּדִים!
זֶה דָׂרְדִּי נָעוֹה רַעַי, בְּנוֹת יְרוֹשָׁלָם!

בְּנוֹת יְרוֹשָׁלָם:

אֲנָה תְּלַךְ דָׂרְדִּי, הַיְפָה בְּגַשִּׁים?
אֲנָה פָּנָה דָׂרְדִּי, וְנַבְקַשְׁנוּ עַמְּדָה!

הַשׁוֹלְמִית:

הַזְּדִי נַעַד לְגַנוֹ - לְעַרְוָגָות הַבְּלָטָם
לְרַעֲוָת בְּגַבְּבִים - וְלַלְקָט שְׁוֹשָׁנִים...
אָגִי - לְדָרְדִּי,
נוֹדָרִי - לִי,
הַרְוָעה בְּשֹׁשְׁגִים!

תמונה ששית

שלמה:

יְפֵה אַתָּ רְעִיתִי בֶּתֶרְצָה!
נָאֹה - בִּירוּשָׁלָם!
אַיִּמָּה - בְּגִדְלָוָת!
קָסְבִּי עַיְמִיךְ מִגְגָה, שָׁהָם הַרְחִיבָּנוּ!

בני הרומים:

שְׁעַרְךָ - בַּעֲדָר הַעֲזִים שְׁגַלְשָׂו מִן הַגָּלָעָד
שְׁנִינָּךְ - בַּעֲדָר הַרְחָלִים שְׁעַלוּ מִן הַרְחָצָה
שְׁבָלָם פָּתָאִימָות
וְשְׁבָלָה אֵין בָּהֶם.
כְּלָח הַרְמָנוּ וְקָמָךְ מִבָּעֵד לְעַפְתָּה

שלמה:

שׁשִׁים הַפֶּה מְלֻכּוֹת
וּשְׁמוֹנִים פִּילְגְּשִׁים
נְעָלָמוֹת - אֵין בְּסָפָר,
אֲמָתָה הִיא יָנְתִי תִּפְתַּחְיָה
אֲמָתָה הִיא לְאַפְתָּה
בְּרָה הִיא לְיוֹלְדָתָה
רָאוּה בְּנוֹת וּנְאַשְׁרוֹת
מְלֻכּוֹת וּפִילְגְּשִׁים - נִיהְלָוֹת:
כִּי זוֹאת הַגְּשָׁקָפָה בְּמוֹשָׁפָר
יְפָה בְּלָבְנָה, בְּרָה בְּמַפְתָּה
אַיְפָה בְּגַדְגָּלוֹתִי

השולמית:

אל גפת אגנו זרדיי,
לראות באבי הפלל,
לראות הפרקחה הרגע הנצעו קרטונאים -
לא זדעתתי נפשי
שפתקני מركבות עמי נדיב

בנות ירושלים:

שובי שובי השולמית,
שובי שובי ונחזה בך

השולמית:

מה-תחו בשולמית
בקחולת הפלנינים?

תְּמוּנָה

שִׁמְיֹת

שלמה:

מה יפו פַעֲמֵיך בְּגָעוֹלִים, בֶּת נְדִיבָן

חַפְזִיקִי יְרֻבִּיך -

כִּמו תְּלָאִים מַעֲשָׂה יְדֵי אָמָן

שְׁרָך -

אָנוֹן הַפְּתָרָה, אֶל יְחַסֵּר הַמְּזָג

בְּטַנְדָּך -

עַרְפָת חַטִּים, סָגָה בְּשׁוֹשָׁגִים

שְׁנִי שְׁדִיך -

כְּשַׁנִּי עַפְרִים, תָּאַמִּי צְבִיה

צְוָאָרָך -

בְּמַגְדָּל הַשָּׁן

עַיְמִיך -

בְּרָכוֹת בְּחַשְׁבּוֹן, עַל שַׁעַר בֶּת רְבִים

אַפְּך -

בְּמַגְדָּל הַלְּבָנוֹן, צַוְּפָה פָּנִי דְּמַטְּשָׁק

רָאָשָׁך עַלְיִיך - בְּבָרְמָל,

וְדָלַת רָאָשָׁך - בְּאַרְצָמָנוּ

ש י ר
השירים

בת ירושלים:

מלך אסאד ברהטיס...

שלמה:

מה יפיה ומה בעמך אהבה בפערוגים!

את קומתך - דקמתה לתקדר

ושידיך - לאשכבות,

אפרתי: עלה בתמך, אהוה בסוכני

ויהי נא שידיך באשכבות הצען

ונרים אפה בפתחים

וחבק בין הטוב -

השולמית:

הולך לדודי למישרים,

דוּבָב שפטין ישנים ...

אני - לדוד,

ועלך - תעוזקתו!

שִׁיר
השירים

תמונה שבייעית

השולמית:

לכיה דורי,
בגיא השדה,
בלינה בכפרים,
בשכימה לפקרים
נראה אם פרחה הצען,
פתח הסמדר, הנכו הרומנים -
שם אthon את-דוני לך!

בנות ירושלים:

הדוראים גתנורים -
ועל-פמיהנו כל מגדים
חרשים גם ישנים - - -

השולימות:

הוזי - צפנתוי לך!
מי יתנתק באח לוי, יונק שדי אמי,
אַמְצָאָךְ בְּחוֹזֵךְ - אַשְׁקָד גַם לֹא יִבּוֹלֵךְ.
אנַהֲגָךְ - אַבְיאָד אֶל בֵּית אַמְּיִ - פְּלָמְרָנִי
אַשְׁקָד מִין הַרְקָחָה, מַעֲסִים רַמּוֹנִי

בנות ירושלים:

"שְׁמָאָלוֹ פָתָח לְרַאשֵּי וַיְמִינֹו תְּחַבְּקָנִי"

השולימות:

השְׁבֻעָתִי אַתֶּם בְּנֹות יְרוֹשָׁלַיִם!
מִה-פְּעִירָו וּמָה פָעוֹרָרָו אֶת קָאָהָבָה
עַד שְׁתַחַפֵּץ?!"

תמונה
шибיקית

בנות ירושלים:

"מי זאת עולָה מִזְרָחֶךָ, מַתְרֵקָת עַל דָּקָה"

הרעה:

פתח לתפום עוררתיך
שפה קבלתך אפס
שפה קבלה יולדתך

השולמית:

שמעני בחותם על-לבתי,
בחותם על-זרועך -

בנות ירושלים:

בידעקה במוות אתחבה
קשה לשאול קנא
רשפי רשי אט
שלחה בחתה.

בני הרועים:

**מיים רבים לא יוכלו לכבות
את האהבה
ונחרות - לא ישתפוח**

הרואה:

**אם יתנו איש את כל הון ביתו באהבה -
בוז יבחו לו**

בני הרועים:

**אחות לנו קטנה - ושרדים אין לה,
מה געשה לאחותנו ביום שידבר בה?
אם חומה היא -
גבנה עליה טירת כסף
ואם דלה היא -
נצח עליה לום ארנו**

המונה
שביקית

השולמית:
אני חומחה ושדי פטנטולות,
או - קייתי בעיניו במוואצת שלום,

חרומה:
ברם היה לשלה בבעל המן
נתן את הברם לנוטרים
איש יביא בפרוי אלף כסף

השולמית:
ברמי שלי - לפני
האלף - לך שלמה
ומאתים - לנוטרים את פרז

שִׁיר
השירדים

הרוועה ובני הרועעים:
היוושבת בגאננים,
חברים מקשיבים לקולָה,
הشمיעינן!

השולמית:
ברוח דורי
ורבמה לד לאצבי
או לעפר האילים
על קני בשמיים!

מסך

יְזָרֶה גִּזְרָס

מחזה ושירים

מאת יעקב מלכין

הצגה ראשונה על במה פתוחה בהיכל
התיאטרון העירוני חיפה ביום 20.3.64 בהשתתפות:
זהריה חריפאי – בתפקיד: מרתה
יוסף גרבֶר – בתפקיד: יונה גונס, חיים טופול – בתפקיד: לורד
מקהלה: יוסף באשי, ראובן בר-יותם, אילן דר
בלויי אימפרוביזיות על פסנתר: יוחנן זראי

וְיַס - יִזְחָק

האחר

1000 - 1000
1000

חוושך באולם. כתובות־אור נעה בחלל הבמה:

י ז נ ה ב י ז נ ס
מְחֹזֶה מֵאַת יִעָקָב מֶלֶכִין

הזמן המאה השביעית לפני הספירה
ואמצע המאה העשרים שאחריה
המקום הוא עולמה של נינוח וועלמה
של ברלין

משתתפים:
יונה גיונס נביא, וכן קצין בשירות המשפט
של צבא הכובש של בנות הברית
בגרמניה.

lord מדריך דבריו אלוהים, אך הוא
גם קולונל, מפקדו של גיונס.
Marta אשה צעירה חזנה מכובדת ביפוי
העתיקת ונערת־בר בוללה מה
ושחקנית בנינה.

the young פעם: קפטן בוהרמכת,
עכשו: קולונל בצבא בנות
הברית.
וכן: מדריך תיירים, ורב־שחקנים

over the border באונייה מיפו לטרישיש
هم מקלה, ותיירים
וכן: מלחמים ושחקנים

Adam A'   {
Adam B'   {
Adam G'   {

המוסיקה שלותה את כתובות האור שותקה בהאorio כתובות חדשה:
התניך מסוף על נבייא
שנשלח לנבא לנינה כי תחרז
חששות נთאמתו:
נבואותו לא נתאמתה ..

בහאorio הבמה יראו שלושת אזרוי המשחק: 1. משרדו של lord
2. חדרה של Marta
וביניהם:

3. פרשת הדרכים

והמוסיקה תתחדש ותולה מעתה את כל המחזזה בנגינה או נקישה או בשתי קווות
ובכל טקסט מנוקד יושר ושאיינו מנוקד — יאמר.

ויה רבריהה אליהה בראמי לאמר: קם לך אל-יענה הער גזרה וקרא עלה כרילה וRESET לפניה: מוק זיה לביה פרשחה מלפע דיה מרד יט' ובקא איה באה פרשחה מלפע דיה: ויה שורה ברד ביה לבא גאלים פרשחה מלפע דיה: ויה האלה השורה בעדר אל-תם ויה קער-דרול בם והאלה השורה בעדר להשר: וירא הפלחים ועזק אט אל-אלחו יט'

ונשלבי משללה בלבב ימים וער יכני בלמשבד
וילך על גבריו: ועת אפרתי נכרתני מעדר עינך אך
אוסף להבט אל-תכל קרש: אנטפי מים עד-נפשת
תרים ולבני סוף דברת לאש: ללבני הרם רודת
הארון בדעתך באה לשלים ומיל פשתת תין דעה
אלדו: ברתעניף על נפשי אהידעה ובריט וטבוי
אליך חפלתו אל-תכל קרש: משלמים בבל-ושא
חיקם יטבו: וגוי בקהל ותדר אונקההך אשר נברוי
אשלמה ישועה לרודה: אמר רודה להב ויה איה
ויה אל-תבשה:

ויה רבריהה אליהה שעת לאמר: קם לך אל-יענה
הער גזרה וקרא אליה אל-יענה קרא אל-יענה
דבר אליך: ווקם זיה וילך אל-יענה בדר בירה
וינויה הויה עיר-חולן לאלהם מהלך שלשת מים:
ונחל זיה לבוא בילד מטהך ים אנד וקרוא ואלך
עד ארבעים ים ווינה הרכבת: ואנטפי אש יער
באלים וקריא-אטום ולבשו שדים מטודלים ועד-קנים:
וועי הער אל-מפלך גינה נוקם מפקאו ועיבר אהרטו
איילו ובס שק פשב לדאסר: ווילך ואמר בינה
בשדים נפלך וידלו לאמיר האלים ותקבוחה הער
ויתאן אל-יטעם באה אל-ער וטם אל-לטוט
ויתפש שדים הארט ותקבוחה ובקאו אל-אלים
בקבוחה ושבו איש מחרט גירה ואונדרה-חמס אשר
בכבודים: קריזע ישב ונעם האלהם כרען אפו
ולא נאך: וגוי אגא-האלים אל-יענה כרען מדרכם
הריה ויטם האלהם על-יענה אל-ער לאשות:
לטם ולא צעה:

את-תבלים אשר באיה אל-תם לרבב מיללים ויה
ירד אל-ירכני וספירה ושב בורלים: מוק אל-רב
הרבב ויאדר לו מדריך נכס קם קרא אל-אליך
אלל-תבשח האלהים לט ולא נאך: ונאקו איש אל-
רדו לבו ונפלת נרלוות ורלה שלט רעה קארת
לט ופלת נרלוות ופל דרעל על-יענה: ונאקו אל-
תירדה נאט באשר למידה-עה נתה לט מודח-אל-אך
ומאין קבאה מה אריך וארכוה עם אהיה: ונאמר
אל-עם קברי אלי ואהיריה אל-השלים אן ברא
אשר-עה את-תם ואהיריה-עה: וירא האלים וראה
ברדיה ויאקו אל-מד-זאת עטיך כר-דיש האלים ביר
מלפע דיה רוא בבח כי געד לם: ונאקו אל-
מודענשה לך ושתוק תא כב-לט כי תס חוץך וטיך:
ונאמר אל-תם שאוי ותטלי אל-תם ושתוק תא
מגאליכם כי וווע אי כי בשלל השך נך-ל-הה אליכם:
טההרו האלים לשלוב אל-תבשח ולא ביל כי תס
הרךך וטיך עילום: ונאקו אל-יענה ניאדו איה דיה
אל-זא נאקה בונפיט דאסר דיה ואלה-הון עטיך דס
בקאו קר-איה דיה באשר חפאת עטה: וירא
את-זאה ונפלטו אל-תם נזפְט דס מזפְט: וירא
האלים וויה נדקה אל-יענה נזב-זבכו לדעה
וינדי גורם:

וועי דיה גג דול לקלע א-יענה וויה זעל במא
קיג שולשה: מים ושלשה לילות: ווחטול זעה אל-
דרה אל-לטו מקע-ה-ה: ונאמר קרא-ה-ה מזא-ה-ה
אל-יענה מעני נטפן שאיל טערו שלמה קול:

ונרע אליזה רעה ברולה גונדר לו: ויחטיל אל-זיה
ויאמר אורה דעה בלא-זיה רכבי ערד-זיה עלא-זיה
אל-זיה קבוצתי לבני תרמשה כי בצעתי כי אפה אל-
צון ודרום ארך אפיקים ורב-ים נום עלה-זיה: ועקה
זיה קדזיא אדרניפש מפש כי טוב מות כחין: ויאמר
זיה קבוצב תרה לך: וניא זיה מרכז-עיר נשב
מכרים לזר ונעץ לו שם סבה נשב פרחה נבל עד
אשר זיה מודזינה בקירות: וגפן דוד-אללים קקון
פעיל מעל זיה להרות צל על-ראשו לתאל ל-מעון
וישלח זיה על-תא-קון שטחה ברולה: ומן האללים
חולית בצלות השער למחרת ותק אדר-זיה-קון ויבש:
וותי בבורת השם ונמן אל-לום רום קרם תרש
ונקר דשומש על-ראש זיה ועה וקעיף נישאל א-זיה-פיש
למאות ויאמר טוב מות מדרין: ויאמר אל-זיה אל-זיה
סבוצב תריה-לען על-תא-קון וניאר טיב תריה-לען
מorth: ויאמר זיה אלה חסוך על-תא-קון אשר לא-
צפלת בו ולא נדלו שבד-לה זיה בד-לה א-בר:
ונאי לא-זיה על-ענינה העיר גודלה אשר ש-ב-ה
ברבה משטחים עשלה רבוי אלום אשר לא-גדע בר-רומי
לש-מאלו וב-ה-ה ר-פה:

רוזה ביזנס

חלק ראשון
תמונה ראשונה

כורות: קיה קיה נביא קפוץ

نبיא עקץ

שלושה ימים בבטן בג

עפה ולא פיצה את פוי

על חולעת שזרפת - בעס

על שייח' יבשח - הוא חס

על אל שפלח - צרה לו

ועיר שנאלה - צרה לו

על איש מהlid ברחוב בעירו

ונפר הגועה ברפטמי בעירו

ונביא -

הוא כועס

מאיד צרה לו

עד מות.

האור יגלה עתה את ג'ונס ולורד, חכושים כסודות טיסים, באיזור המשרד, הם במטוס. בין שמים וארץ

ג'ונס: מנין היה להם זמן לכל זה, אדון?

לורד: למה?

ג'ונס: לכחות ראשיהם ולנגן בנבל

לורד: עבדו שעوت נספות

ג'ונס: גם עכשו עובדים שעות נספות ואין זמן לשום דבר

לורד: זה מפני שהיומם מגיעים מהר יותר לכל מקום

ג'ונס: אולי אבדנו זמן בדרך?

לורד: מישחו היה מבחין בכך

ג'ונס: אי אפשר להבחין. אולי זה

זהו מסוכב את הגלובוס על שולחן המשרד)

מסתובב עכשו יותר מהר?

אולי, הימים עכשו קערדים יותר? והשעות יותר
קערות, והזמן נעשה קצר? ועוד יותר מהר, ועוד

- יותר מהר

והימים והלילות יחלפו בעפועף, כך: קליק-קלם

קליק, קלם, קליק-קלם קליק-קליק?

לורד: אולי בכלל לא היה צריך להרים אותה?

תמונה
ראשונה

- ג'ונס: את נינה?
לורד: מה עוד אפשר לעשות אם לא הורסים?
ג'ונס: אני לא אמרתי לא להרום, להיפך. עד שלא ישאר זכר
ולורד: וזה לא מעשי. יש מיליוןים שם למטה
ג'ונס: ואם מיליוןים? - הנה תלץ על הכפתור הזה
ותראה. כן, זה על יד המושב, ערך רק להוריד
את חותמת העופרת, לחיצה קטנה - ובכבר אין
מיליונים. כמו מבול
לורד: מבחינה טכנית - אול'
ג'ונס: איזו בחינה עוד קיימת בשביילך פרט לבחינה
הטכנית?
לורד: הבדיקה המוסרית
ג'ונס: אל תהיה מגוחך. המוסר מחייב אותך להציג עם
של רוצחים?
לורד: איך אפשר להבחן מגובה כזו? - הנה אלה שם,
מעבר לחורשה. יש להם ענפי זית או דובים?
ג'ונס: אם מחסלים אותם, למשל, כמה רוצחים נמית?
אי אפשר לבזבוז את המטען על קבוצה קטנה
כלכך
לורד: אתה מדבר כאילו זה תלוי לך.
ג'ונס: וראי, זכור את הכפתור הזה. תעלה עוד עשרים
אלף רגל, לחיצה אחת - סוף
לורד: אתה מדבר בראצינות?

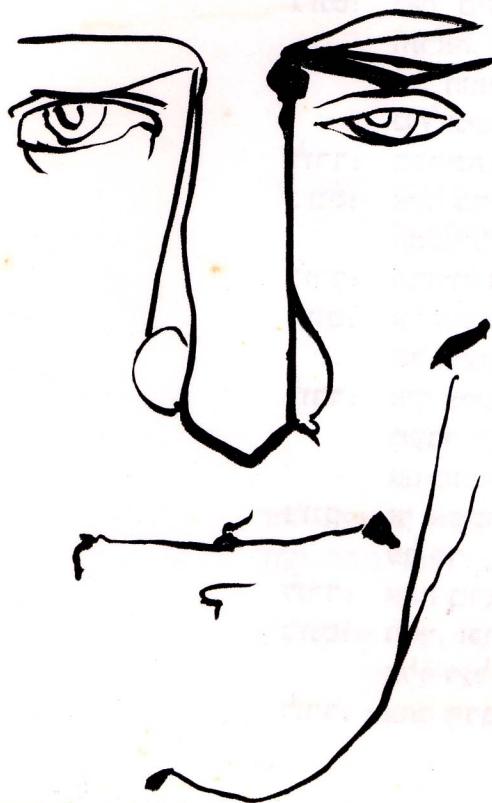
ג'ונס
ג'ונס

ג'ונס:
כמה הזרמנויות כאלה יש לך בחיים
ולורד:
וסוף?

ג'ונס:
כמה פעמים חלמתי על הרגע הזה.
לחיצה קטנה – וסוף
והימים ילכו כך קליק קלם קליק קלם

(חושך)
מעתה ישמע קול ג'ונס בדמוקול באומרו:

קלם קליק קלם קליק קלם

תמונה שנייה
 חלק ראשון

בהתחלף האור ובשעת שירו הראשון הראשון של הכרוס ירד באיזור פרשת הדרכים
- תדרור, לאמור: "יונה - יפו" ושי חעים בכוונים נוגדים. ג'ונס, ללא
קסדה, עטוף במעילו שהפך גלימה, עומד בפרשת הדרכים. לורד, גלו
ראש, - בתחום משדרה

כורוס: מעשה בنبيא

על פרשת דרכים -

בין שתי ערים.

בין יפו ויפותיה

לNINGה ונוויה -

בשנים עשר רבוא

שלא שמרו אמוןיהם

שלא ירדו להבחין

אם טמאל אם ימין.

מעשה בنبيא על פרשת דרכים -

בין שתי ערים.

לורד: שמו בן אמיתי. אמו קראה לו יונה. מה שמן?

יונה: יונה בן אמיתי

לורד: יונה בן אמיתי - איך יומרה!

יונת
יונס

- וְהַדָּק שֶׁם, כְּמוֹ כָל שֶׁם. לֹא חֲשׂוֹב. מַה שֶּׁמֶךְ?
לֹא יִלְשֶׁם
לֹא יִכְלֶל לְהִוּת. אֲנָשִׁים וְדָאִים קַדְרָאִים לְךָ בְּשֶׁם
בְּכָל מִינֵי שְׁמוֹת, אַבְלָל וְמִפְנֵי שְׁם לֹא יַדְעִים
שְׁהַשֵּׁם אִינְנוּ.
וְאַמְּאַשְׁלֵךְ?
לֹא קַדְרָא לִי אַפְּ פָעֵם
מַתָּה?
לֹא הִיתָה
וְאַיךְ קַדְרָא לְךָ הָנָשִׁים שְׁמָהֶם לְמִדְתָּה לְדָבָר?
כְּמוֹ שָׁאמְרָתִי, כָל מִינֵי שְׁמוֹת
וְאַף אַחֲד לֹא קָלָע לְמִטְרָה?
אַין מִטְרָה לְשְׁמוֹת
לִמְהָ לֹא תִקְרָא לְעַצְמָךְ בְּשֶׁם הָאֱלֹהִים שְׁלֵךְ?
אַין לִי
וְהַקְעַת בּוֹדֵד לְהַסְתוּבָב כְּךָ בְּעוֹלָם בְּלִי שֶׁם וּבְלִי
אֱלֹהִים, לֹא?
וְלֹךְ יִשְׁאָלְהִים?
יְשִׁ כְּמוֹבָן, אַבְלָל הוּא מַאֲכֹב אָוֹתִי בְכָל פְגִישָׁה
לְעַתִּים קַרְבוֹת?
הַאֲכֹבוֹת - כֵן, הַפְגִישָׁות - לֹא, בָעֵץ אֲנִי מְגֻזִים,
אַפְּ פָעֵם לֹא רָאִיתִ אָוֹתוֹ
מַנִּין לְךָ שַׁהְוָא מַאֲכֹב?
מַהְכָל - הַבְטָעֵלִים, זֶה לֹא מַאֲכֹב?

אני יודע, אפשר להסביר כל דבר -
וכל הסבר הופך סליחה על משחו -
וכל סליחה מותפשת בעולם כמגפה.
ראית איך שהם מחייכים בשעת סליחה, איך שהם
ЛОוחצים ידיים? -

בח"י גועל נפש

לורד: אתה מגזים

יונה: אני לא מגזים. הנה תראה איך זה מתחיל.

אני עומד לי כאן והוא אומר

(טקטים מוסיקליים מתגברים. אורות. לורד מעבר לתרmorו הדרכיהם)

לורד: לך לנינה יונה. קרא עליה. העיר גדולה לאלהים
ולשפן

יונה: אני יודע. היא איתנה להחריד ופורחת עד אימה.

לורד: אמו' לה כי תהרט בפארה, כיتطבע בשכרונה,
תן לה ארבעים יום, תן לה מות

יונה: מי אומר את זה, אתה?

לורד: וכי אין אלה דברי אלהים ח"ם? - מה זה משנה מי
אומר אותן?

הוא יודע מי אני. אבל אינו זו ממקומו. הוא מעין
בתרmorו הדרכיהם.

כן, יונה. איןך קוצר ראי. הנה הורך העולה לנינה

(והכוֹרָוִס יְתַחֵל לְשִׁיר עֲתָה. בָּעֵד כִּסְוָנָן נָסָוג יוֹנָה לְצַד יְפוֹ. הָאוֹר יְכַהֵת
הַקּוֹל גַּעֲבָר.)

כוֹרָוִס: יוֹנָה קָהִה גַּבְיאָ קָטָן
אַחֲד מַתְרִי עָשָׂר
לְבוֹ קָמָה בְּכֻעָסָו
גַּפְשׁוֹ צָרָה מַהֲכִילָו
אֶל לִבְךָ הַיּוֹם בְּקַשׁ לְרוֹז
מַפְתֵּח אַיְזְנָקָם.
יוֹנָה עַל פְּרַשְׁתַּת דְּרָכִים
יוֹנָה בֵּין שְׁתֵּי עָרִים
יְפוֹ וַיְפֹתַחַ
גִּינָּה וְכָל מַתִּיחָה
וְשְׁנַיִם עָשָׂר רַבּוֹ אָדָם
שֶׁלֹּא יַדְעַו לְהַבְּחִין
בֵּין שְׁמָאָל
בֵּין יְמִין
וּבִגְנִיחָם - יוֹנָה, גַּבְיאָ -
עַל פְּרַשְׁתַּת דְּרָכִים.

חַלְקָה אֲשֶׁר
תִּמְוֹנָה שְׁלֵישִׁית

ולחנים גזאים מודרניים מתקדרבים בנוסיקה דמיות-עתיקת. במקומות תמרור הדרכיים העולה לחדר הבלתי נראה של הבמה - ירד ממנה שלט אחר באוטיות גותיות: "דנסינג - מרתק בירה" ובחדר הנדראה של הבמה: נורות צבעוניות, עידומות. בחוץ השכחה יכניסו אנשים הכווצים בתנוונות המסתוגנת וטריקו שחור לגופם - את שולחנות-החברית והשרפרפים לעדום; על שנים מהם ישבו מורתה וגינויים ונפניהם לקהלה. לורד ילبس את פלקט הסנדוויץ' המשמש פרטומת לדנסינג ורומו על הנעשה בו. הוא ישוטט. אנשי הכווצים נעלמים בהרגע המוסיקתית)

ג'ונס: כך ישבנו בלילה הראשון
מרתה: לפני חודשים. מחר אתה נסע. אני נשארת.
ג'ונס: זה לא היה כאן
מרתה: לא. לעולם לא תשכח. נפגשנו ברחוב. אחר כך
באת אל מועדון הלילה. עבדתי שם כנערת בר.
לא רציתי לספר לך איפה אני עובדת.
ג'ונס: למה?

המוסיקה נוברת ומחישה דבריהם, לעשרות שניות, את הבמה עוברים במוחירות אנשי הכווצים - ניכר שהם תיירים מכובעים והמעלמות שעלו הט裏קו שלהם. המדריך אותם. הם ממהרים. ייעאים)

ג'ונס: למה?
מרתה: לא רציתי שתבוא לשם. לא רציתי שתראה אותי.
לא רציתי שתהיה איש מוכך בין הקלינטים.
ג'ונס: שאלת אותי איפה רחוב ואשנינגטון
מרתה: זה מפני שהעיריה מחליפה את שמות הרחובות
לעתים קרובות כל כך

ג'ונס: באמת לא ידעת איפה הרחוב?

מרתה: לא הייתה שואלה כל אחד

ג'ונס: הילכנו באותו כיוון. על אותה מדרכת. באותו מהירות. ולא יחד.

מרתה: לא רציתי שתחשוב שאני מנסה לעוזר אותך. באמת לא נסיתתי. למה התחלת לדבר אלוי, הרי כבר

בארת לי איך להגיע לדוחוב ואשינגטון

ג'ונס: הייתה שתיקה סמיכה מדי. שאלתי: את גרה כאן
זמנך רב?

מרתה: שקרתי: לא, באתי מברליין

ג'ונס: המזרחת?

מרתה: לפני שנחלה לשתיים

ג'ונס: כבר שש שנים בעיר הזאת ולא ידעת איפה
הרחובות?

מרתה: היה לו פעם שם אחר, לפני הכיבוש

ג'ונס: איזה?

התירם חוררים עם המדריך. כובעים חדשים

מדריך: ויהלמה בלילה - כאן מתחילה הסיום. גטה גרד כאן
בשובו מאיטליה. על הכסא זהה ישב נפוליאן

ושתה מהכוס ההיא - לח"י המהפכה נגד המלך -

ולח"י הקיסר - נגד המהפכה -

תמונה
שלישית

תיר א' מצלם את הocus של נפוליאן התלויה בין הנורוות

הרהייטים בבית המרוז הזה הם עתיקים מאד.
הרצפה מימי המערות של הגרים הקדומים -
לקירות האלה יש זכרון מופלא
תיר א: איפה ישב הימלר?
מדרייך: כאן

תיר א' מצלם את מرتה וחור ומעין ברשימה שפנקט תכנית הסיר של

תיר א: והיטלר?
מדרייך: רק פעם אחת. בתשיעי בינווי אלף תשע מאות
שלושים ושלוש בשעה שש אחר הערים. הוא
שתה בירה מהocus של נפוליאן לחי... אותו דבר.

תיר א מצלם עוד פעם את הocus של נפוליאן ושב לעין ברשימה

תיר א: וגריניג?
מדרייך: הוא לא ביקר במרתף הבירה. מחר תוכלו לראות
את החדר בו התאכسن בעוברו בויללהמה. בעיר
הקטנה שלנו רק מאה עשרים אלף תושבים, אנחנו
וכקרים את כל האורחים

תירג: וכמה מתים?
מדרייך: איפה?

תיר ב' ממש עלה על אחות החבויות

תיר ב': מאיזו שנה העלה הזאת?

התירים מתרחכים לירכתי והבמה. גםם לקה. נראים כבצלית. מתנווער
תיהם אנו יודעים כי שומעים את המוסיקה. הם אינם רוקדים)

מרתה: היה לך טוב אתי בלילה הראשון
ג'ונס: ולך?

מרתה: אתה טוב, אתה כל כך נבון
ג'ונס: לא על זה שאלתי'

מרתה: אבל זו אמת

ג'ונס: יש אמת חשובה יותר. לגרום תענג לגוף, חשוב
מכל תבונה

מרתה: למה נראה לך שהוא חשוב לי, כל כך? אתה לא יכול
להתאר לך כמה טוב לי, שאני לא מפחדת כשאתה
אתה

ג'ונס: את לא שוכחת את הפחד
מרתה: ואתה שוכח

ג'ונס: בלילה ההוא שכחתי
מרתה: גם את החשדי?

ג'ונס: איני חושד לך
מרתה: בי - לא. עלי אתה יודע. על קפטין היינץ על כל
האחרים.

תמונה
שלישית

ג'ונס: לא הייתה מאושרת אתם.
מרתה: לא ידעת אחרים והיו רגעים של מה שאתה קורא
"תענוג לגוף"

ג'ונס: ועכשו?
מרתה: יקרין
ג'ונס: ועכשו?
מרתה: כן, עכשו טוב. אתה הראשון שדוועה שייהה לי
טוב. למה?
ג'ונס: יש לך גוף נפלא

(התירם חוחרים להתנווע על הבמה כקודם)

המדריך: אלף תשע מאות ארבעים ושתיים. קרמיקה
באווארית. דורי ניהל את בית הח:rightosh.
תירב: אפשר לקנות קרמיקה באווארית סגנון כפרי? –
גם לי יש בית ח:rightosh

תירב א מביט עוד פעם ברשימה ומחליט לפתח

תירב א: ערך לרקע

זהו רוקח

תירב ג: אידיות

לורד מסיט את החלק של הפלקט המכסה פניו

לורד: מי?

תירג: אתה יודע מי?

תירג: אתה יודע לדבר?

לורד: אדוני, יש לך סיגריה?

וותירג ג)

אתה כועס או עזוב?

תירג: איפה הימים ההם, הייתי כאן סטודנט; הסורי אל-

זם, הסדריזם, הפורנוגרפיה - איזה חופש!

תירג א: סלייחה, יש כאן תכונות פורנוגרפיות?

לורד: אני, נעים מארח, ומה שמאך?

תירג א: סלייחה, לא התכוונתי

לורד: זה בסדר, חשבתי שאתה רועה לצלים

תירג א' מצלם. לורד מחויר את המכסה לפניו. במחוק עצלה. שעון הקוקיה
מצצל. הכל מפסיקים מעיסוקם, מביטים בשעוניהם. המדריך שרקד עם
מרתה מחויר אותה למקומה בignumot

מדריך: וילhalbמה בלילות, ואין פרנסה!

הסיוור נמשך רבותי, הכנסו -

תמונה
שלישית

התיריים יוצאים והמודריך אחריהם. לורד מסיר את לבוש הפלקטים מעליו,
מעמיו לשבט נופש שלו על שרפרף. ישב בקרבת מרתה וגונס

לורד: ולזה קוראים נצחון. אבל מה נצח? מה לעוזול! -
כח האויב או השגנון לפתוח חזית שנייה נגד
הروسים לפני גמר החשבון עם בריטניה הקטנה?
אתם יודעים מה התוצאה?
בי, או בהם, או בך, למשל?
מה ההבדל בין מיליון מותים במלחמה למיליאן
מתים בתאותות דרכיכם?

יש?

אני יודע שלא אמרת שאין, נמשיך:
אם המלחמה זה הדבר החשוב ביותר בחים כי זה
הגורם הגדול ביותר
למות - ערייך לדעת מה התוצאה, לא?
או - הרגו כל אחד. כל אחד היה קרבן.
עכשו - לא הורגים כל אחד.
רק פושעי מלחמה.
הורגים והופכים אותם לקרבנות.
אומרים: זה לא אבא שלך, זה רועה של ילדים.
אחרים.

והורגים.
לא את כולם.

אי אפשר לתרפוש את כולם.

רק מה שאפשר.

תמיד עושים עצמנו רק מה שאפשר.

אפשרו בהתחלה:

רכיע קטן, קצת מים, ועוד קצת מים, שימוש - פה
ירח - שם,

זהו.

כל מה שאפשר להספיק בשבוע אחד.

ויתר בשבוע אין. אין זמן.

יש לך סיגריה?

ולורד לבש את פלקט הסנדוויץ'. בכיסוי פנים מוסט הוא משוטט, מעשן)

מרתה: אתה לא רוצה לשאת אותי לאשה

ג'ונס: אני לא מוכשר לנישואין

מרתה: המוצע בכל זאת משנה שהוא לבחור ממשפחה
הגונה. ואולי הגוע - אני גרמניה.

ג'ונס: למה את מענה את עצמך, וחוץ מזה - הרי החלטנו
להנשא

מרתה: רק כדי לעזור לי להציג ויות עיאה. לעזור לאחד
מרקיבות המלחמה. כי בין כך אמרת, לענוש

ולעוזר אפשר רק לאחד.

אתה טוב עד זועה.

תמונה
שלישית

ג'ונס: נישואין - זה הבטחה.

אי אפשר למלא הבטחות.

זה כמו אידיאה - אחד האמצעים.

אחרי השימוש - אפשר להשליך.

מרתה: אני לא מבינה מה אתה רועה

ג'ונס: את לא מבינה שאני לא רועה

ימדריך ותיריים וכובעים חדשים ומוטיקה מומהרת ורומה נכסיפה

המדריך: וילhalbמה בלילה

תיריב: נפוליאן?

תירא: קמען

תיריב: מי, נפוליאן?

תירא: לא, תירג

תיריב: קוראים לו תירג!

תירג: מוכראחים כדי להבדיל

מדריך: האלן העתיק

תירא: איפה ישב היטלר?

תיריב: בתשייעי ביוני אלף חשע מאות שלושים ושלוש

מדריך: מצוין

תירג: נמאס

תירא: זה לא במערה הזאת הדליקו הגרמנים העתיקים

שמנ דגים?

מדריך: סלייחה, לא

תירג: הוא רק שאל

מדרייך: בבקשתה תשאל' עוד פעם אם אתה רוצה

תירג: אני לא רוצה

מדרייך: אמרתיך: אם אתה רוצה, לא רוצה - לא צריך

תירג: חוצפה

מדרייך: להיפך, אדוני, להיפך

תירג: כמה עוללה צלחת קרמיקה באווארית?

מדרייך: מי עורך קרמיקה!

תירג: סליחה, עוד לא גמרתיך אתך

מדרייך: מה فهو לא ברור אדוני?

תירג: או שמע היטב: ויללהימה על הרין, להבדיל

מדרייך: מיללהימה על האודר, מה עשרים אלף תושבים

בימי שלום. כאן עברו: באך, גטה, וחיל האoir

האמריקני. בשבוע הבא יעבור כאן:

ולפוגאנג סבאסטייאן היינץ. לשעבר - קפטן

בווארדמאכט, היום - קולונל בעבא בנות הברית,

ראש המשלחת לאיטור בטיסים אטומיים. עוד

שאלות?

תירג: מצלם. התירגים והמדרייך לירכת הבמה. גם לקהל. כנ"ל. ברברם

פנו לראש לשעת דבר ויחזרו להביש על הקייר, החתום

תמונה

שלישית

מרתה: גב' מرتה ג'ונס מנישואין פיקטיביים - איזה שם
אצל

ג'ונס: עד הגירושים אפשר לשבול. - אחד כך - אין בו
צורך. אני עצמי לא משתמש בשם זהה תמיד

מרתה: ואם במקרה זה היה מפסיק להיות פיקטיבי? אם
במקרה זה היה מעלה? אם יהיה לנו ילד ונאהב
אותו?

ג'ונס: לא יהיה לנו ילד.
לך - אולי. לי - לא.

איןני מוכשר להיות אב.

אני לא מעז להבטיח לו מה שלא יתגשם.
איןני יכול להבטיח לו משחו שיתגשם.

ה עבר זה הודי היחידי - אבל הוא בלתיה יודע

תיר א: איפה ישב הימלר?

מרתה: באיזה שם אתה חותם על המאמרים שלך מכאן?

ג'ונס: בן אמיתי - זה שם תנכি.

תיר ב: וריבנרטופ?

מרתה: זה פסבדוניים?

ג'ונס: כמעט. אבא היה קווייקר. בכל מוצאי שבת קראנו
את התנ"ך. קראו לי יונה, על שם הנביא, לזכר כל
רודפי העדר. אבא לא הבין את הלעג שכינה את
יונה "בן אמיתי" על שם הנבותות שנתבדו כולם.

תיר ג: גטה ונטולין, עורה פאונד ומוסוליני,

ג'ונס: לזכר השותים המנסים לנחש את העתיד

מרתה: אתה משקר יונה ג'ונס

תמיד אתה מדבר על העתיד

למה לא תבוא אלינו לחופשה קטנה, להזווה?

אתה הורג את הרגעים הבאים אליך בצעפיה לאלה
שלא יבואו

אתה גועך מכמיהה למה שאין

אתה כאב כדי לדעת שהןך

צא לחופשה, יונה ג'ונס

היה גוף מלוטף בחופשה ללא עתיד,

יש אשה הרוצה שייהי לך טוב

אני כבר לא יודעת אם אתה נבון, יונה ג'ונס

יאש את מרתה לאשה

אהיה לה ויות עיאה

- יש מחסור חמור בויזות עיאה -

אחרי השימוש - אפשר להשליך

מרתה: אימי הייתה אמרתך: העתיד זה כמו המשך יבוא
בעתון הערב

- הוא כבר נמצא במערכת

ה עבר - אמרתך - הוא פסולת בפח' אשפה של כל
יום

מדליק: וילhalbמה בלילה - סייר נפלא, קער זול, כל יום

תיר א פונה לקהיל ומסנוור אותו שעה שהוא מעולם את הקהיל בפלו, בחושך
ה משתדר על הבמה. נעלמות הנורות, שלט הדנסינג, החביכת מופנות, הן
אבי' דרכ'

חַלְקָה רִאשׁוֹן
תִּמּוֹנָה רַבִּיעִית

מלח א: קולונל לורד, ראש השירות המשפטי באיזור ה/cgiוש שלנו, מקבל את קפיטן ג'ונס לראיון. קולונל לורד מבקש מג'ונס לשפט. בעוד רגע תפנה. הוא חותם על מכתב בתיק הפתוח. וזה פקודה.

שעה שדברי מלך א נאמרים הם נעשים. לורד ישב על כסאו, מעבר לשולחן המשרד, ג'ונס על כסא עץ מגולף, ממולא

לורד: שמעתי שהתרסטת
ג'ונס: נכון, לפי היתר מיוחד
לורד: אתה ג'ונס?
ככן, מرتה, הכרת אותה לפני שהגעתי לך
איروسין זה מזור, לשם מה זה נחוץ?
לורד: ג'ונס:
כדי לשלווח תמונה איروسין
וחתונה יפה בבית אמא, מיד אחרי השחרור,
כשתMRIAO באירון הראשון שיצא מכאנ
בדוק, יש התנגדות?
לורד: ג'ונס:
עדock, לא לשם זה קראתי לך. אתה מעוניין
בשחרור מהיר
ג'ונס: אם אפשר - מיד
לורד: זה בעצם תלוי לך. המשימה הזאת יכולה להיעשות
בקבלנות. כתמים - אתה חופשי.
ג'ונס: מהו חדש?

lord: לא, רק סיום העבודה שעשינו עד עכשו. סריקה
אחרונה ורישמה אחורונה של חשורים בפשע
מלחמה גיינס: אם איןני שועה נמצא השירות המשפט שלנו
בפירום?

lord: נכון, בעוד חודשים יקימו את הר'י'פובל'יקה העצמאית שלהם מחדש. אך לפני הפירוק ולמען הסדר - הוחלט על טריקה אחרתה. יתכן שקודמיך פטחו על מישוזו הרואו לעונש

ג'ונס: איני בטוח אם אוכל
לורד: ואוי מושוכנע שאתה האיש. ישבת כאן זמן רב גם
כשבוי וגם כארוס. אתה מכיר את העיירה שולד
טוב מכל אדם בשירות שלנו. כמה תושבים?

ג'ונס: מאה עשרים אלף

לודד: קסראקטין

ג'ונס: אחד הגדולים בסביבה

לורד: מלחנה ריכוז?

לורד: כמה פושעים מלחמה נתפסו?
ג'ונס: מהרمس עוד לפני שכוחות הברית נכנסו לאירופה?

לורד: כמה פושעי מלחמה נתפסו?

ג'ונס: לאיזו דרגת אשמה אתנו

לורד: את המלה הזאת אפשר להבין ר

לורד: את המלה הזאת אפשר להבין רק מבון הרחוב
ב尤ת שלה.

תמונה
רביעית

ג'ונס: אם אותר על השחרור שלי, תוכל להעביר אותי
חוורה לחיל האוויר?
לורד: מה קרה, קפטן ג'ונס? האירוסין? בכל זאת משנה
משהו, מפחד לתקל בקרובי משפחה חדשים?
ג'ונס: לא קיוויתי שתיחס לי ניכוקים אחרים
לורד: האנשים תמיד מזעאים נימוקים מספקים מדויע
לא לעשות משהו
ג'ונס: לשם מה נחוצים כתבי האישום?
לורד: אל תסתמך, כדי לעונש את האשמים כמובן,
ו אתה באמת מאכין כי זה אפשר? כתבי אישום,
מעדר חוקי בפקודת שופט שלום, "הנאם הוא חף
מפצע כל עוד לא הוציא פסק הדין", שנת מסדר
בת תשעה וחודשים עם הנחות במקורה של הת-
נהגות טוביה - וזה לא מצחיק אותך?
לورد: מוטב לחזור לנימוקים הפרטיים שלך. אתה יודע
היטב כי עתה מעמידים לדין כל חשור. אתה יודע
שאין כל אפשרות לנוהג בהם כפי שהם נהגו
בקרבותיהם, אפילו אם זה מצחיק את מישאו. דור
שלם יתחנק על הסליחה או על העונש לפשעים
שנעשו.
ג'ונס: לדור לא אייכפת. כל עוד אפשר למכור טיגריות
מבعد לסורגים, לא אייכפת. בעוד חמיש עשרה שנה
לא יעניין אותם העונש יותר מהחטא - והוא זדאי
יבקש לשכוח. לאנשים אין זכרון.

יונת
ג'ונס

לורד: זהה בדיק המשימה - להתגבר על השכחה.
לא לחת לאיש לעבור לסדר היום.
וחוץ מזה - זהה פקודה.
מרתה תהיה מאוכזבת, חיכתה לברטיסי האוירון,
לא כן?

חלק ראשון
המונח חמישית

עהאור מתחלה. רק פרשת הדריכים מוארת בבהירות. מהד - יונת. לורד רפואי.
במשרדו

יונה: לא להרשות להם לשכונות -
איך אפשר?

יש לך עוד עגש הדומה למבול?

אני פחדן הבורען מן הפשרות

רק אמייצ' עולם במוד' ידע למצווא שביל' וחב -
ולא לצחוק.

אך אני פחדן והפשרות מטלחות על' את מורהן.
אלוי, אתה נועז מפל -

יש לך משרד ותיקיה,

אנחנו נקבע לך כתבי אשום -

אתה תגנו את התקיקים.

אתה כל כך גדול ואין לך חוש הומור. אתה לא
ירדע לצחוק. משומך דבר.

אפשרו לא מעצמך.

לורד: "במו המבול" -

הם לא מתרגרים, הומן איינט עוזה עלייהם כל
רשם.

אפשר היה לחשוב שהם הנצחים.
אני יודע, הבטח לו עוזן או מבול והוא מוקן לצועד
על כל גויה וראשו בשפמים.

אבל בין עוזן ומבול -
נופלים אפילו בני האלוהים.
בין המבול ועוזן העתיד -
שרוע ועצל שטח בהפקר שאין לו אגדה
ובאפק הריך -
דמות היגון על שלד סוס.

"כמו המבול" -
ודאי אני זכרה, אבל מאז עברו שנים רבות.
עבדיו הוא רוצה לדעת את המחיר המדויק בשוק
החתאים הימים.

אך המחיר לא נקבע על ידי.
כל המוכרים, כל הקונים קובעים אותו
והוא אינו מתאים לרצונו של אף אחד מן הקובעים
אותו

לעולם לא יגבה כרצון המוכרים
לעולם לא ינמק כרצון הקונים -
אבל הם קובעים אותו,
לא אני.

תמונה
חמשית

הוא רועה הכל - או לא כלום.
גנ עדן ללא דעת או מבול ללא חיים -
מןין אקח לו אותם?
זרקנתי כנראה מאר. איני יודע.
לאלהים אין ראי.
רק לו אין דעה על אלהים, רק לו בלבד.
מבחןנו זו לפחות - אני היחיד.
מכאן חוסר הבתוון העצמי - וזה מה שהם קוראים
חסר העקביות האלוהית :
רק הם, רק דעתם קובעת את דמותי -
אך דעתם משתנה והם מטילים את האשם עליו,
הנה תראו אותו - הוא מנסה לחמוκ.
הנה ירד ליפו לחפש לו רב חובל, לשלם שכרו
מראש ולהפליג לעבר השני של העולם

כורות: **הוא היה נבייא קטן.**

אחד מתרי עשר
לבו כמה בבעסוו
נפשו עריה מהכליו
אל לב הים בקש לרויז
ספחר אין בכם.

חַלֵּק רָאשׁוֹן
תְּמוֹנוֹת שִׁישִׁית

מלח א: לפני עשר שנים ברחה מרתה מאשקלון, לא רעתה
שיכרדו אותה כפי שהיא נהוג בעיר שלנו, לא
רצתה להיות אשתו של אף קונה. הייתה כמעט
ילדת. עכשו היא זונה ידועה ומכובדת מאד ביפו.
نبיאים וחכמים ישבים במשתאות שלה. עיריה
אשקלון רושם את דיקנה על כד' הין. מאו
נעלים יונה מיפו לעלות בהרי ירושלים - לא ראה
את מרתה. עתה חור.

יונה ישב על שרפרף בחדרה של מרתה, בהופעה מאחרוי - תאמרא:

מרתה: בן אמיתי? - הכרתי את העורף.

אין עוד גבר עם עורף שכזה.

לא יאמין: יונה הנביא בבית מרתה מיפו!

אלוהים, מה קרדה לjonah?

יונה: אני בדרכך מרתה, לא ידעת כי אראה אותה.
שמעך עז בכל הארץ

מרתה: מה אומרים על מידותי בחברות הנבאים? -
בושא, ואני חשבתי אתם מדברים על אלוהים

יונה: ועל מעשי ידיו להחפкар

מרתה: יונה, באת לבקש ממני משחו

יונה: אני רוצה לדבר עם רב החובל, אומרים כי הוא גור
בביתך

מרתה: אתה רוצה לדבר או להפליג?

תמונה
שיטית

יונה: להפליג

מרתה: הספינה הולכת לטריש

יונה: אני יודע

מרתה: אתה - לטריש?

כשהלכת מمنי אמרת כי תחפש ערך -

מה תחפש עכשו, זהב?

גם שמעך יUA בכל הארץ, אמרו - יגדל כישעה,

התגאיתי בלבבי שידעת אותי לפני שידעת את
האלוהים -

ופתאם - טריש?

עברנו עשר שנים כמדומה לי?

יונה: כן, עשר שנים, לא חשבתי שתזכר.

את צודקת, באתי לבקש דבר.

אל תגלי לרבי החובל אתשמי. אל תגלי לאיש.

מרתה: ואולי איננו רוצה נביא על הספון שלו?

ישנם רבים החוששים להפליג עם נביא בספינה
אחד

יונה: אני יודע, בכך אני מבקש.

יתכן שהוא אחד מהם

מרתה: אתה יודע, הכל אתה יודע.

תמיד.

גם אוי אמרת: אני יודע -

ובבוקר לא הייתה עוד.

אחר ספרו כי נצטraftת לנביאים

אמרו כי אין כמוך לתוכחה ולנבואות הזעם -

יונה: אני מבקש ממך מרתה, שכח' כי הכרנו זה את זה,
הינו ילדים על שפת ימה של יפו -

עכשו באתי לבקש ממך חסר של שתיקה.
מרתה: נביא האלוהים זוקם לחסדי זונה מיפו? -

בן אמיית' אתה נפלא כמו אן.

ואם יבוא אסון על הספינה בಗל נביא שיעליה בה
בעילום שם?

אומרים שמולכם הוא רע.

יונה: מרתה, איפה رب החובל? -

אדבר אותו. אתן לו את שכדו מראש, הוא לא יסרב
מרתה: אתה נחפו כל כך כאילו דרכך אוטך,

שכחת כי לא הבתחתי לשמר סודך.

אתה בוטח כל כך כי נכיר לכם טובה על הקלהה
יונה: מעולם לא קלתי אותך.

לא בלבבי.

רק בಗל הנדרים לא באתי ליפו כל השנים האלה.

זכרתי בעדנה - אך ניסיתי להתנור לאלה -

מרתה: לאן אתה בורח, נזיר, מאלווהים? במה נכשלת?

יונה: מה את רוצה לדעת?

מרתה: אני אהבת ספרוי גברים על חייהם.
כל אחד מחשב כל כך את ספרוי, את סודותיו, את

חטאיהם שלו -

תמונה
שישית

- זה משעשע כמה נדמה להם כי טיפורם הוא
שליהם בלבד -

גברים אינם מקלים ראש בעצם.
טיפורם נשמע תמיד בסוד שהם קורעים מלבד, עם
הבשר,

- על כן לא יוציאו לאור עולם,
רק יחשוו בזוני זונה, אשר איש לא יאמין
לדבריה -

טרם או במקומם.
אבל אתה נפחר כך כאלו ברוחת מלאוחים;
ומה אם לא ניתן לך לבירה,
לא הוא ולא אני?
אין לי סוד. פשוט איני יכול יותר להנבא לשוא.
ישעה מבקש להתחפר עם התליין,
פחד שומרון נפל גם עליו.

אני תמים ומאמין כי יש תחום בין רשות ובין עדרך -
זה אסוני.

מרתה: מה האסון?

הרי משומן כך יעתה מיפו השפלה לעלות בהרים
ובגדות ירושלים

להיותنبيיא לאלהים נוקם, נוטר, קנא ומאים -
אני זוכרת כמה פחדתי מדברי האמונה,
בין הגרנים על הגבעה, מעל לתהום הים, זוכר?
ליד מקדש כל המתים, מדרות לשבך הנהר? -
זוכר?

אתה ח"ב לאםין, המקצוע מחייב אותך
יונה: אבל הוא אינו ח"ב בשום דבר.

מרתה: כמה נהמד:
לאלוהים אין אמונה והגביא בורה לארץ הזוחב
יונה: מרתה, אני רוצה להעלם.

מרתה: אני רוצה להיות רחוק מן המקום בו יהיה עלי,
לומר תמיד אמת או שקר.

יש מקומות בעולם בהם לא חייבים לבחור
מרתה: תמיד ידעתי כמה האמונה כי דבריך הם אמת.
אני יודעת שלא אוהבת אשה אחרת על פני,

האמנתך כי יעברו שנים,
תשוב ליפו,

את שגוען הנבואה תשאיר גלמוד בהרים העזובים
של ירושלים הקרה -

עכשו אתה נמלט על نفسך -
וב:rightחן מהנבואה נראה לך נוראה מבריחתך
אליה.

רב החובל שלו תמים.
הוא לא מפליג כדי לבורך, רק כדי להגיע.
ללא נבייא.

"רק כוכבים ממעל וכרכונך בלב יורו ל', את דרכי"
כך הוא אומר בטרם כל פרידה,
מה יהיה עליו אם תתנבא לפתח,
אם תתגוזד,

אם אלוהים ירדוף להשיגך,
אם יום אחד אשכל אותו גם אתך?
יונה: מرتה
ירב החובל נכנס
רב חובל: אורהחים? - שלך?
מרתה: לא, מהכח לך.
רב חובל: ואני חשבתי - שלך. חשבתי: הסבלנות פקעה.
שלושה ימים אני יושב בחוף. שנה עברה. הכל
ישבע - נכוון אדון? היא אומרת היא אוהבת רק אותך?
מרתה: שוב שתית
רב חובל: ויין טוב, מאשקלון. משחו שלא יהיה בדרכ, כמו
את. יהיו נשים אבל לא את. לא כל כך בגודניות
כמו אשקלון. נכוון, אדון? אני אומר לך: למה לא
תהי אשתי?
ויה אומרת: למה תשלם כל השנה بعد לילה
אחר השנה? - עכשו שכן הוא בחנים. זה טוב,
nocoon?

יונה: מתי אתה מפליג, הנה שכרך
רב חובל: מה אתה נחפו. שכרי לא יתרת. ולהפליג - כבר
הפלגנו. כלומר, בבוקר היה זמן הפלגה. אבל
מרתה לא רצתה להיות אשתי. היא אומרת שנה
שלמה אהיה בדרכ, וזה לא אהבה, וזה לא נישואים.

ואני אומר: הסבלנות פקעה. הנה כבר יש לה
אורת. אני אומר יש הבדל בין להיות אשתי ובין
ליילה אחד בחנוך. אני תמיד כמעט אוהב רק אותה
עם הנשים האחרות בנמלים.

מרתה: דע. המלחים מחייבים לך על הרציף. תן לו שכדו
יונה ודרך עלהה עד תרשיש.

רב חובל: יונה? זה שם יפה. יונה. אימי רצתה לקרוא איט
כך אמרה. ולא העזה. אימי הייתה פילגש לאחוד
בן המערבי בשער יפו, ליד הגשר, בשפק הנחלים,
רצתה לקרוא לי איט. כך אמרה. אהבה איט.
אחוד היה שמן מדי ולא הרבה ליעוט.

אבל יונה זה טוב; שקט, שליו, נחבא אל הכלים -
ורק שזה אוהב לדבר כל הזמן, שמעת?
לא חשוב מה, זה מדובר יותר מהאהשה על הארץ
ומאלוחים בשמות.

תמיד יש לו משחו להגיד ועוד משחו בגרון -
עכשו יהיה שנה בדרכ, והיונה אתי,
כמו נוח השוכן.

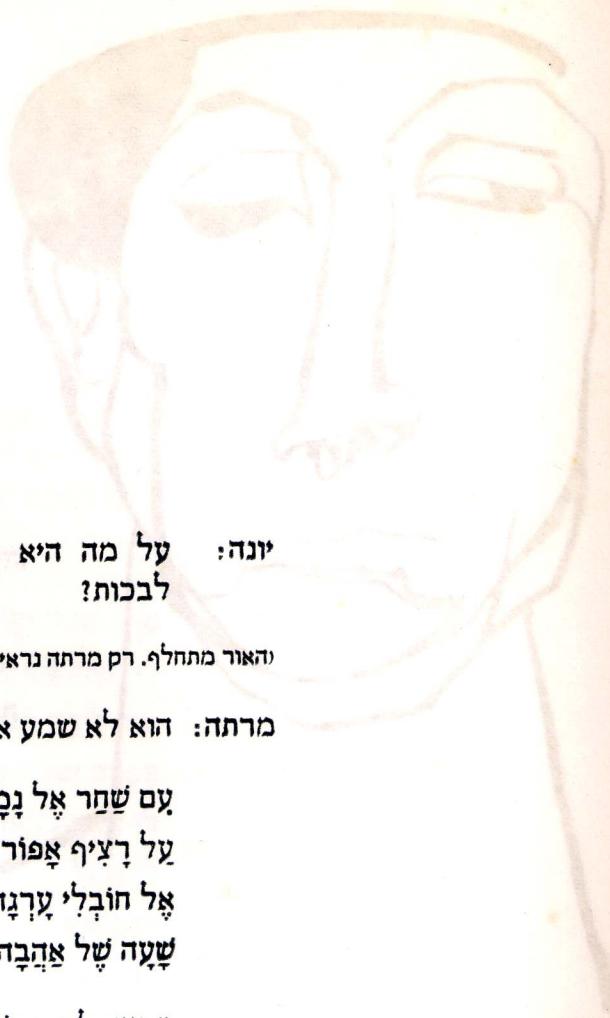
יונה: שנה?

רב חובל: כן, שנה, בוא

(מרתה בומה)

מרתה: שנה יהיה בדרכ

תמונה
שישית

יונה: על מה היא בוכה, אלוהי? למה לימרת אותה
לבכות?

(האור מתחלף. רק מרתה נראית בו. היא שרה.)

מרתה: הוא לא שמע את שיר אשה לשעה השנה:

עם שחר אל גמל ירדתי
על רציף אפור עמדתי
אל חובל ערגה נפשי
שעה של אהבה

מבعد למפרשים הבית הוא ב'
בגידותי וודוי נחש לבו
עיני לעיניו ספרו לב'
במדי שנה בשנה

בערב נשאני חובל האהוב, בmundי שנה
חובל האהוב שפוך משמחה, בmundי שנה

בְּמִטֵּת פָּלוֹזָתִי, בְּמִדי שְׁנָה,
כַּטְל בָּעֵלִי, שְׁפֹור וְאַקְזָב
וְאֲנִי פָּוחֶדֶת מִן הַלִּילָה תְּזֵה הַאַחֲרֵד
פָּנֵי יְהָא בְּכָל הַלִּילָות בְּשָׁנָה
בְּכָל הַלִּילָות שְׁפֹרִים
בְּכָל הַפְּמָלִים
בְּכָל הַלִּילָות
בְּכָל הַקְּבּוֹת
בְּכָל הַלִּילָות
בְּשָׁנָה.

אֲהֹוב עַד פִּאָב חֲלוֹם אַהֲבָה
שְׁרוּע שׂוּמָם בָּעֵל הַחֲלוֹם
עַל מִטֵּת פָּרוֹצָה לְבָנָה
בָּזָכה פָּלָתוֹ בְּחֻצּוֹת אַהֲבָה
בְּמִדי שְׁנָה בְּשָׁנָה.

תמונה

שישית

טרם שחר יתעורר על שנה חדשה
לו יקום אהובי על שפוד הנפלים
ובין לילה אטום לבקר נברי
בטרם יפליג לחופים לא שלוי
לו בשעת העדרנה האמת בשנה
לו החל
לו נמזה
לו גטם -
על אשרי,
כל אשרה של אשה
של אשה לשעה
של אשה
לשעה
בשנה.

חַלְקָה רִאשׁוֹן
תָּמוֹנוֹת שְׁבִיעִית

(בזמן שירתה של מרותה נבנית אוניה על הבמה)

המספר: האוניה הפליגה לתרישיש, הסערה פרעה אליה
על הספון עומדים אנשים מארצות.

כל איש ואלהוי.

האוניה מחשבת להשרבר.

כל איש נושא תפילה לאלהוי כי יעילנה
פרט אחד.

מלח ב: הוא לא זועק, הוא לא רועה להצעיל את האוניה
שלנו.

אנחנו משליכים כל מה שיש לנו לאלהוי הסערה
והוא לא עז ממסכבו.
הוא איןנו עדר.

מלח ג: אנחנו מביטים בשמיים המאיימים
והוא איןנו רועה לראות את השמים
מפוחדים אנחנו רואים את הגלים מתורומים
עלינו כתורן פלשתי

הוא לא רועה לראות את הים
מלח א: לא רועה לשמעו אל הסערה,
לא לזעוק לאלהים
לא להצעיל את האוניה מחשבת להשרבר -
הוא ישן.

רב חובל: קום,
קרא אל אלהיך
האנשים קראו לכל האלהים

תמונה
שביעית

מלח א: מי זה?

מלח ב: איש מיפו, נושא לתרשיש

מלח ג: כך נדמה לו

מלח א: למה אין קורא לאלהיז?

מלח ב: אולי אין לו

המספר: ענה להם יונה, מי אתה?

הנה הם כבר מטילים גורל בנפשם,

כבר הם יודעים כי אתה תעללה בו,

איןך מבין, יונה, אוניותם חושבת להשבר, איןך

מבין?

יונה: אני נמלט מאלהים איך אדרב אליו?

מלח א: מה עשית?

יונה: סרבתי לדבר

מלח א: זעך אליו, אם כן, זעקנו לכל האלהים!

יונה: אתה לא שומע. אני בורה מאלהוי.

מלח ב: אתה מוור. בורה ולא יודע לזעוק. כמו נבייא.

מלח ג: כמו נבייא. יודעים לגער, אבל כשעריך אוטם פעם
לוזעוק, הם ישנים.

יונה: בಗלי באה הסערה

רב חובל: ולכך נדמה כי זה חשוב בגלי מי באה הסערה?

האוניהتطבע וכולנו נהיה מזון דגים, توفש?

התפלל לאלהים!

יונה: ואם אתפלל לו, לא חטיבע?

מלח א: ואם נתיל קרבן למים, גם או חטיבע?

מלח ב: מה אתה רועה שיענה לך, "קחו והטילו אותה אל המים"?

מלח ג: הייתה רועה שיאמר לך, גם אתה
רב חובל: ואם לא יאמר?

קורוס: אָמָר לִי אַתָּה,

מה עֲשָׂה בָּאָדָם בְּלֹב יָם, מה פָעַל?

אטיל גופו לתוכך הרים

והפערת פשך מעלי?

אראה גופו נשבע בחרטום

אָשְׁמָע גויתו מתרפקת לשאול

אם שלמותך דרכנות מתחמי?

אָמָר -

מה פָעַל בָּאָדָם בְּלֹב יָם?

המספר: מה עשו?

קורוס: הפנות העכורה,

הפנות הפקציף ומילון

פקציף ומסתער

מה פָעַל בה, יונה?

תמונת
שביעית

יונה: שאלות של הבעל.

עוד מעט יאחו הפהיד בגרונכם, אחד חסום יצעק -
אתם תקחו אותו בידיכם העיפות, פטילו את גופו
לפיהם

אחר ואמרו כי לא היתה ברירה
בי על בן שתק הים,
בי מתר.

מה אתם מביטים בי במקבוקשי רחמים?
הן אתם פשליכו אותו -

הן פצעלו את נפשכם הנפוחת
וhtonסיפו לחתוור אל חוף של זיהב

מלחא: לי אין ברירה עוד.

הים סוער עלי. בין מלעות תהום יצעק אדם -

קורוס: ואני לא אשמע
מלחא: בתחתום היריר המלוכה יצעק להאי לו

קורוס: ואני לא אשמע
מלחב: גמלתי מתי אדים בין עקה לחתן

קורוס: אני לא שומע

יְוָתָה
נִוּנָס

מלח א: לא נאבדה בונפש האיש הזה
אל תמן עלינו רם נקי
אנא!

קורות: אני לא אשמע!
המספר: הם חדרל מזעוף - ואלהים חיך
האגניה חתרה לחוף - ואלהים אורב
יונה נבלע בדג - שאלהים מבה
יונה נשפח מלב אדים - ואלהים חבטת
לקול יונה חכיתי -
אך יונה שתק ברג

חַלְקָה רַאשׁוֹן

תָּמוֹנוֹת שְׁמִינִית

והבמה היא עתה שפט ים רוגעת, מוארת בעליונות, משמעיה עלייל, בת קפה
של חוף, היש ליוונה מקטורן לבן ומשכפי שם²)

רב חובל: הוא יצא לחופשה אל הים
כורוס: החרפשה על שפט הים היא מה אידיאלית
משכחת היא את העולים -

זהיא כל כך בnellyת
עד שפנות כבר לא יורדים
אייפה החוץ, אייפה הפנים
אייפה מתחיל הטעוף, סוף סוף

רב חובל: הבה, בונפש על החוף
מלח א: אחד אוהב להשוו בשמש על החול
אחד מטביע את עצמו במצולחת שאול
אחד יושב לו בכה סתם, והוא עצום עינים
אחד אוירב, כל יום, כל יום, להרתקה בשנים
כורוס: החרפשה בתוך הים היא מה אידיאלית
משכחת היא את העולים -
עד שפנות כבר לא יורדים
אייפה החוץ אייפה הפנים
אייפה מתחיל הטעוף, סוף סוף

רב חובל: הנה בನופש על החוף
לורד: מה שלום יונה בבטן דג?
למה אתה מחקה? -

למה אתה מתקשה, hari אין לך ברירה - - -
וכל זה כדי לך למען שלושה ימים של עקביות?
hari בסופה של דבר תהיה רעב -
אין לך תרופה טובה מזו נגד - העקביות

קורוס: עבר כבר יומ אחד
ונהנבייא יושב בדרכ

מה הוא עוזה בבטן דג
בממשך כל היום?

עבר כבר יומ אחד
ושםם אורי בברח
וְהַעֲזָלָם יֵצֵא לְפֹשֶׁ
וְלֹא שָׁמַע תִּקְחֹתִי

האנשיס על פני הרים
חתרו כבר שוב אל חוף זיהב
NALOHEIM שבשמים
חפי לשונא

תמונה
משמעות

יונה: באת להודיע כמה אוכל להחטא בדג אלם -

אול, אתה יודע למה לצעת מן המחבוא?
את שהיה אין להшиб, את שיבוא - אפשר למנוע?
מעולם לא היה תקרים לוועות אשדרון סנחריב
וسرגון

האם לא יהיו תקרים לעולם?

אדם א: אלף העדרופים על המותות מנגד החומה
ומחרוזות ראי ערום על צוاري שבויים בתהלווכות
הנעזון

אדם ג: חולבים לכול צלילי הנבל העדין

אדם א: ואיש נגרד בשפטיו הנקובות חכת ברזול
ואיש כפול עשרות אלף גולים

מכל הארץות לכל היכונים

אדם ג: וככשנים של אש ובית מטבחים לאדם בפרוראים
לורד: האלהות לא תוכל לעבור על אלה בשתקה.

אפיילו לא האנותות.

יונה: אול, לא בשתקה, אך מה עוד יוכלו לעשות?

לורד: אך אסור, בשום פנים אסור לשוכח

יונה: ואם אסור, הייתכן לזכור?

(מרתה, לבושת מעיל פרופ, מופעת בקעה הבמה, ללא קשר עם הנוכחים
היא מדברת אל הקhal ובסיימה - צעא כלעומת שבאה)

מרתה: אני הולכת אל קולונל היינץ.
כבר לא ראיתי אותו חמיש שנים. הוא היה אהובה
של אמא. אחרי שנחרגה העייל לי להיות אהובתו.
זה היה במלחמה. הוא היה איש טוב וקעין בעבא
שלנו. גבר. ואיזה גבר. הגבר הראשון שלו.
אחרי המפללה לקחו אותו למחנה. עכשו הוא שוב
קעין. הוא בא לבקר בעיריה שלנו עם קעינים של
בנות הברית. הם רוצים לבנות בסיס חדש על
חרבות הקסראטין הישן. אני הולכת למלון לראות
אותו. אולי יקבל אותי לראיון. כשהכרתי אותו, הוא
היה רק - קפטן היינץ.

(מרתה יוצאת)

אדם ג: אך אנו חיים בתקופה מודרנית.

נינה היא עיר תרבות -

יעדרת גלגמש ואנסמבלים לנבל וחליל.

אדם ב: נינה חטבה ארמנות פאר באבן,

נינה דיברה אל העולם בפסלים -

כללי יופי.

אדם א: אך נינה רצחה בשיטתיות מסמרת שייעד

יונה: ונשי שעשועים בגני החשך -

משמעות כדור בראשים הערוופים

תמונה
שמינית

ימרתה מופיעה, אותו לבוש, קעה שני של הבמה

מרתה: אומרים שא' אפשר לעלות אליו עכשי. חבל.
אול, לא יכול אותה לראין.
אהבתי לראות אותו חמוש, לשם עקבי רוקעים
על מדרגות השיש. אהבתי לחוש ידו החזקה אוחזת
בזרועי בגן העיר
אני שומעת על כל אביזרי השרד של מפקד
הקסטרקטין לימיini.
היהי כמעט לידה.
כמעט לידה שלא ידעה לשמר לו אמונים.
בשנאסר - ברחותי מחדר.
אדם א: אי אפשר להיות רוצח ואכן?
אדם ב: מודיע אי אפשר?
אדם א: עובדה. בעלי הנטיון ביצירה לא היו רוצחים בדרך
כלל
אדם ג: אך בעלי הנטיון ברציחה אהבו אמונה בדרך כלל
אדם ב: מודיע?
אדם ג: עובדה. הם אהבו את חיפה, הם בנו את חיפה, או
לפחות כנו את חיפה.
כלל שcano יותר יופי.cn הרגו יותר אדם
יונה: רק רצח, רק כאב, רק עות הגוף של זולתו -
עד אין הכר, עד געית חייה, עד אבוד הדעת -
רק זה יודע אדם לבטח כי יכול לעשות לוולתו.

בכל היתר הוא מטיל ספק. אין בווח בתוצאות.
לא באhabba, לא בשכנו. על כן לא יסכנו לשלטן.

אדם ב: ומה יהיה מחר?
לורד: אתה שואל אותי? וכי מה אני יודע - להיות סבת
הכל אך לא התוצאה.
גרמת לאתמול شيئا -
והוא יולד כל יום את החיים באופן עצמאי.

אדם ב: חוסר אחריות. אתה בורא עולם כמו פר מרבייע.
יונה: למה לא יכולוocab וחדלון לרטן את הרווחים?
לורד: על כן אי אפשר לומר: אני בורח לתריש, אחרי
הים.

יונה: אבל אפשר לא לومר.
פשוט לשtok. כמו dg. כמו איש ברג.
אפשר לשtok כל כך - עד שכוח המלים את
משמעות עצמן.

קורות: זוועות גדולות מכל מלים רוביוט לפתח דעתנו
הן אזהרה או מורה דרך לבאות?
לורד: נותרה הנבואה.

הנבואה לומר כי תיהפך נינה.
כי אפר לא יהיה רק מנת הקרבנות.
כי כל הממלכה תהיה רק שק ואפר.
יש והשתיקה גם היא קטנה מהכיל את המלים.
אפשר לומר לפחות את זה -
לא?

תמונה
שמינית

קורוס: עבר עוד יומ אחד
גראה ארוד בעד

החתא פשׁט לו בעולם בגין מפְרִיע
וילדים למדן על פָה את דברותיו
האנשימים על פָנֵי הרים
שתרו אל חוף זהב
ואלו הים שבחמים
חכו לשׂוא

גבון רג, נביא אחד
קפול וקעפל ישב ברא
ישב, שתק שתקת חייו
שבעולם - ומעלי

האנשימים על פָנֵי הרים
שתרו אל חוף זהב
ואלו הים שבחמים
חכו לשׂוא.

עלשׁו עברו שלושה ימים.

בְּבֶטֶן אִישׁ.

בְּבֶטֶן דָּגֶן

גַּעֲזָר רַעֲבָן.

הָאָנָשִׁים עַל פְּנֵי הַמְּפִימִים

קָתְרוּ אֶל חֹוף זָקָב

וְאֱלֹהִים שְׁבָשָׁמִים

כָּבֵר לֹא חָכוּ לְשֹׂואָ

לוֹרְדָּ: וְאֱלֹהִים שְׁבָשָׁמִים כָּבֵר לֹא חָכוּ לְשֹׂואָ.

הִיְהָ סָופּוֹ שֶׁל יוֹם עַל פְּנֵי הָאָדָמָה

וַיָּוֹנָה לֹא יָדַע הַיּוֹם מִן הַלְּילָה

בָּעֶרֶב הַשְּׁלִישִׁי - שָׁמַעַנוּ קֹול תְּחִינָה עֹלָה מִבֶּטֶן דָּגֶן

תְּחִינָה שֶׁל אִישׁ רַעֲבָן, שְׁטוֹף מוֹחַ וּכְנוּעַ.

עַקְשָׁן שָׁנְשָׁבֵר. מַוְּכוֹן לְכָלָ.

בְּחִילָה אֲחוֹה בְּדָג - יַוְנָה הוּקָא לְחֹוףָ.

עַל חֹופָנוּ נְבִיאָ.

רָחָוק מִפְּרַשְׁת דָּרְכִים.

יַדְעַ גּוֹרָלוּ.

תָּוֹהָה: מָה הַרְשָׁות הַנְּתָנוּנָה וּמָה צְפּוּיָ?

(אוֹד בְּאוֹלָם)

ח ל ק ש נ י
תמונה תשיעית

(מרתה נכנסת לחדרה, פושטת מעילתה, תוליה על הקולב שבפרשת הדרכים,
יונה יכנס בומן שירותה)

מרתה: חזרתי ממלנו של ולפנגאנג. ראייתי אותו מרוחק.
לא נתנו לי לעלות אליו. אמרו שהוא עסוק
בישיבה. שאחוור מחר.
עוד מעט יבוא יונה גינס הביתה. הוא הלך לlord
לנסות לזרז את השחרור שלו. lord הוא חביב
אבל זקן בנשמה.
אשר לכם שיר על הראשונים המוחלפים

היה לה בעל גבר
היה לו ראש קטן
אך ממולי גבר איש הרות
וראש לו - קטן.

חפשתי לי אהוב
מצאתי איש מזער
הוא אהובי הרותני
מול בעלי הפך

בבוקר חלכתי אל האיש
אהוב רוחו בגופי
אך את גוֹ שֶׁל בָּעֵלִי
זברתי בקפת אהובי

תוקתי אל תגבר
בקיתמי גורלי
על אהובי של ארצה
החלף לאשו עם בעלי

cordos: נטלה אשא סכין מטבח
בלילה באין אור
גדמה ראשני הינשנים
ראש ראש לפ' התור
את הראשים המירה
גוף גבר עז העירה
על גודתו הרביקת
הראש תמייך.

תמונה
תשיעית

מרתה: יעוז מושלם קראתי לו
את כל לבני נתתי לו
לעוזרים נטהתי לו
לגבר המפאר

כורות: הן ראש גאון וגוף של און
נולדו לתחום אקירה
בשחר ים
באש וחם
ביופי וכחם

מרתה: מאן הדרבקתי לו בראשו
עבריו ימים רבים
יום יום צמק גוף בעל
הבעל לי בחוק
יום יום נחלש גוף בעל
חוישב הפתוחשות
אני בכחתי בלילהות
בקבי דמה לשוחך

קורוס: שוב אֲהוּבוּם חִפְשָׁה לָהּ

וַתְּגַלֵּל חִורָּה

בֵּין בָּעֵלָה הַרוֹחֶןִ

לְאַהוּבָה הַפֵּרָה

מרתה: מַסְרָה הַשְּׁגֵל מִן הַסְּפּוֹרָה

שֶׁל תּוֹמֵס מִן

הַיּוֹלֵד

שָׁאֵין לְתַפּוֹת אֶת הַפְּקֵלָה

בְּשִׁנֵּי קִצּוֹתָה

מַלְאָךְ

כִּי בְּלִ רְחוּקָה

גָּדוֹלָה בְּלִ עָזָה

לֹא בָּאָנוּ עָדָה

אַלְיָהָה

וְהַעֲתֵידָה

הַזְּפִינָה עָזָה

בְּעָנְבָנִים נַעַבָּה

קורוס: וְהַעֲתֵידָה הַזְּפִינָה עָזָה בְּעָנְבָנִים נַעַבָּה

- ג'ונס: שיר מהריד
מרתה: את הספור אהבת
ג'ונס: לשיר על זה - זה נורא
מרתה: ידיך, אתה עדין نفس. את המלחמה בילית במחנה
שבויים שכוו בקריאת שירה, עדרין אתה נחרד
בכל פעם שאתה פוגש מישחו שראשו לא מחובר
אליו באופן סופי, זה לא מתאים לדרגת הקצין
שלך. אגב, متិ משחררים אותך? - "יתכן שבמקום
אחר בעולם, חשוב גם אני שזה שיר מהריד.
ג'ונס: לורד הטיל עלי, להגיש לו רשימה אחרונה של
פושעי מלחמה אשר לא נתגלו בסריקות הקודמות.
"כל מי שעורב בפשע במובן הרחב של המלה"
מרתה: איך תטמא אותם?
ג'ונס: איןני יודע אם אמצעא, אחפש אותם מבית לבית
בכל האיזור שלו, אם לא אמצעא הם יהיו חופשיים
לחיות כמווני וכמווך
מרתה: מה זה אדם המעורב בפשע במובן הרחב ביותר
של המלה?
ג'ונס: ההגדירה של פקדות הקבע אומרת: "כל מי שפועל
VIDU WHOA MASUY LIBI'UOU HAREUCH BATAY HAGIMOL
NEMENU MACHK AF SHMETAKBL UL HODUT CI YICOL HIA
LE'USAOT ZAT"
מרתה: מתקבל על דעת מי?
על דעת השבוים בחסות הצלב האדום או אולי

על דעת לורדי?

ג'ונס: על דעת בני אדם
מרתה: ומה זה לדעתך? או אולי יש גם להם הגדרה
בפקודות הקבע?

ג'ונס: לבני אדם אין ערך בהגדירה
מרתה: לפעמים נדמה לי כי לא נצא מכאן לעולם
ג'ונס אינני יודע אם נצא מכאן, אבל תודי שמכורחים
לנסות להביא את כל מי שעסוק בפשע לפחות
למשפט
מרתה: כל מי?

ג'ונס: מה השאלות האלה לפתע? – כל מי. כל NEG קתר
רכבת אל המות ולא רק מי שלחץ על האכפטור
בבתי החروسת לרוץ

מרתה: כמה חשודים נחוצים לך, עשרים יספיקו? – אני
חוшибת שאוכל להרכיב לך רשיימה טובה. יש לי
מכרים רבים בעיר הזאת. אינני יכולה לחיות בה
יותר. נדמה לפעמים כי הפחד שידך רק לקרבות.

ג'ונס: איוז רשיימה את יכולת הרכיביך?
מרתה: קעת מיזחתך. בראשה עמוד קפטין לשעבר
ולפangan סבסטיאן היינץ, זכר את השם?

ג'ונס: ספרת לי עליו, הספקתי לברר את עברו. הוא
אפילו לא היה חבר המפלגה. האנשים שלנו
שחקרו אותו הגיעו למסקנה כי היה איש צבא הגון
מרתה: איש שעשה הכל כדי להציל את שמו הטוב של

ת מונח
תשיעית

העצבא

ג'ונס: כМОבן, ובכן?

מרתה: כמה אתם מעהיקים. אפילו את הנקמה אתם מנסים
להלביש בגדיים של חוקיות רק כדי להיכנס להיס-
טוריה עצבה הגונן

וינץ בקובע וסימני דרגה של הוורמאכט, מסכה לפניה, נכנס. ישב על
כסאו של לורד. מוציא רשותיו וקורא הרצעתו בפני החילאים

ה'ינץ: העיקר הוא העמיד.

עתירדו ושםו הטוב של העצבא חשובים בימים
הפודאים האלה יותר מבלאייד'אה או עקרון אחר.
אם שםו הטוב של העצבא מתקלקל - מתקורת
החברה; האנשים מאבדות הבטחון, תפרינה - אֵת
משענתה היחידה, ההיסטוריה - אֵת ההמשמעות
שליה.

העצבא - הוא האלמנט הניציב ביותר בהיסטוריה
האנושית.

מִאֵו שָׁהֵיא קִימַת - קִימַת צְבָא.
בְּכָל תְּהֻקּוֹת, בְּכָל תְּמַשְׁטָרִים, בְּכָל האקלים,
בְּכָל תְּדֻתּוֹת - קָנִיהָ צְבָא. בַּמְעַט פְּמִיר הוא זומחה

לעצמם: ארונות, מיטות, מספי הנינות, קבוע,
גבורה - כמעט ללא שמי. לבן יכולם כל האבות
ללמוד זה מזוה.

אפילו פשאנו לוחמים נגד אויבינו - אנו לומדים
מהם.

אויבינו - הם תמיד אויבים אפילו זמג, כמו בעלי
הברית שלנו.

כל אויב היום יכול להיות בן ברית מתר - ולמה הפך.
כח יכול לדבר רק איש צבא - לא מנהיג, לא
פנמר, ואפילו לא שופט.

אנחנו שכבים לאחווה העולמית של הלוחמים -
אנחנו אחראים לשכם הטוב, לחייהם ולמוניהם
בחסות הפקודה שאין הם אחראים לפטרתה אלא
לבצעה היעיל בלבד.

אנחנו מעריצים את צבא האויב כשהוא פועל היטיב
ובגבורה -

אנחנו בזים לו מעוקם לבנו בשחו פועל בפחד או
בחוסר מקצועיות.

גדאג בא כי בעתיד ירעו מנצחים לפרטיד הפרדה

ת מונגה
תשיעית

מוחלחת בין שמו הטוב של האבא שלנו לבין
המעשים שבעשו על ידי המנהיגים האזרחיים אשר
העמידו פנים, כמו פרmid שהם פועלים בשם
המולך.

שייאשימו את המשפט, את המפלגה, או אפילו את

שבע האדים והם -

רק לא את האבא.

האבא הוא מעל לפול.

נספר לנו לנו לנו בוגרונו על הרעה שרצחנו בתוקף
הפקודה בתוקף פפקידינו אנשי עבא - לא
גتابיש בו. אני סומך עליהם כי אם גם לא יעניקו
לנו מיד אותן העיטינות - יהלו אותנו עד מהרה
בכל האקרדיות האבאיות, ועניקו למטען
ביגינו דרגות ופקידיים ביאה לבני בריתם
החרשים.

רק אנחנו אנשי האבא הלוויים - הבנו בני ברית
אפשריים לאויבינו הימים. רק אם נוכיח בי הגנו
אנשי עבא בכל מעת האחוות יתנו לנו אמון
שלעולם לא יוכל להעניקו לאורה.

יְהוּדִי, וְאֶחָד לְנַשָּׁק,

שִׁמְרֵנוּ עַל מִתְנּוֹת הַסִּגְרָה הַלְלוּ וְעַל בְּתֵי הַחֲרוֹשָׁת
שְׁעַל יָדֵם בְּמַשְׁך שָׁשָׁה וְחַצִּי חֲדָשִׁים. קִמְתָּה זוּ
מִשְׁמָה צְבָאת טַהוֹרָה שְׁחַטָּלה עָלֵינוּ עַל יָדֵי
הַפְּקוּד הַעַלְיוֹן, נַבְּחָרֵנוּ לְכָך בְּמִיחָר בְּגַלְל
הַסּוֹדִיות הַמוֹחֲלָת שְׁגַרְדָּשָׁה מְאַתְּנוּ. הַפְּנִי מַבְקָשׁ
מִכֶּם לְהַמְשִׁיךְ וְלִשְׁמֹר עַל סּוֹדִיות מוֹחֲלָת גַּם

אַחֲרֵי שְׁגַרְדָּד בָּאָפָן זְמִינֵי אֶת הַפְּדִים מַפְתִּיפִינּוּ.
הַלִּילָה אֲנָחָנוּ הוֹרְסִים אֶת כָּל הַמְבָנִים בְּשָׁטָח מִתְנָה
שְׁבַע עֲשָׂרָה וְשָׁלְשִׁים וְאַחֲרֵי כָּל בְּתֵי הַחֲרָשָׁת בְּמַסְ'
שְׁלַשׁ. בָּעוֹד יָמִים מִסְפָּר יָמָצָאוּ בּוּבְשִׁינָנוּ אֶת כָּל
שָׁטָח הַסִּגְרָה בְּמַצֵּב שֶׁל הַרִּיסּוֹת מִהַּפְּצָצָה.
מִפְּתָר יִשְׁמַר בָּל אַחֲרֵי מְאַתְּנוּ בְּלִבּוֹ אֶת סּוֹד הַלִּילָה
הַזֹּה, בְּחוֹבָת הַתְּלִיל, לְמַעַן בְּבּוֹדֵד הַצְּבָא הַלְּאוּמִי
שָׁלַנוּ שְׁזִיקּוּם וַיַּעֲלֵה מִתְרָשִׁי!
לְמַעַן בְּבּוֹדֵד וּזְהָרֵל כָּל אִישׁ עֲבָא, בְּאַשְׁר הוּא שָׁמוֹ

יִקְלֵל מִחְיָות כְּפִיָּם בְּרֶמֶקְול רָחוֹק. הַיִּנְצָץ מַורֵּיד אֶת כּוֹבְעֵנוּ. בָּרָתָה מִתְקַרְבָּת
לְעַבְרָנוּ. נְעַרְתָּה

אני מוכרכ ליהודים, אדוני השופט, כי הכספיות שלכם היא מדוקיקות ביותר בחודשים האחוריים למלחמה. תוכל להוכיח בכך בקלות כאשר תבדוק את תועאותיהם בעיר מולדת.

מרתה: אילו הפעצות?

הינץ: כאיש עבא במקצועי עלי, יהודות כי הנני מעידך את אלה שהפעיצו את מחנות ההסגר ליד ויללה מה במחותם כל זכר לפשע הנתעב ביותר של רצח בני אדם בתאי גזים ולא בשדה הקרב.

מרתה: האם הפעיצו בנות הברית ולו רק פעם אחת את תא' הגזים?

הינץ: כאיש עבא במקצועי כבול לפקודות הממונים עלי, לא יכולתי כМОבן לעשות דבר שימנע את הפשע, כפי שתבין בעצמך אדוני הקפטן, אך האמן לי כי שמחתי שמחה כנה כאשר ראתי את המחנות עולים בעשן והופכים אבק כתועאה מהפעצתם.

הנני מאמין בכל דבר כי החיללים אשר ביענו משימה זו זכאים לאותות העטיינות

מרתה: מי ניסה להרום את אושוויז וכיידן? רק הינץ שלו היה נאמן לצבע הבינלאומי עד הסוף. הוא העיל את כבודכם ואת עורו.

אני לא יכולתי להביע בעינוי ולא באתי לבקר אותו אחרי המשפט.

ה'ינץ': הרשה לי לסתים, כבוד השופט, ולהודיע כ' הנני
מצדיע בכל יראת הכבוד אני רוחש לאיש עבא
כלחם וכשופט, כמויל מדינתו. שניינו הננו אנשי
עבא, אדוני הקפטן. שניינו באותה דרגה. הנני
מושוכנע כי הננו מבנים זה את זה, הנני מושוכנע
כי תאמין לי כי לא הייתי מהסס להוודות בפשעים
לו השתתמתי בביועם.

גם או הייתם בודאי מקרים בעונשי שחררי וה ביעוז
פקודה ואין לעונש על כך בחומרה על מנת לא
להת דוגמה רעה לחיליכם אתם. לו דנתם אותו
לתקופת מאסר על ביצוע פקודת הנחשבת לפשע -
הנני מושוכנע כי הייתם משחרדים אותו כעבור
זמן קצר ביותר, כשהקהל הרחוב היה שוכח את
עמדתו כפויות הטובה כלפי אנשי העבא שלו
- כפי שנוהגים בכל המדינות ההגנות.

העיבור כפו הטובה שוכח תמיד כי הוא קיים
בזכותנו, לכן יש לפצתו מידי פעם בעונשים קלים
לאנשי עבא הממלאים פקודות הריג למטען גאולתו.
מכל זה הנך מבין, אדוני השופט, כי לא הפחד
מדבר מתווך גרוני, לא בגללו הנני מכחיש השתת-
פותי ביצוע פשעי המלחמה המוגדרים בכתב
האישום. הנני מכחיש השתתפותי בהם - כיון שלא
השתתמתי בהם. להיפך.
תודה על הקשבתך, אדוני השופט.

תמונה
חשיקית

מרתה: עכשו הוא קולונל. אולי, עשית שיטה שלא
הлечתי לבקר אותו במחנה העצירים. לא יכולתי.
ג'ונס: את מדברת בשנאה
מרתה: אסור לשנוא?
ג'ונס: אסור להאשים אדם שהשתתף בפשע הנורא ביותר
מרתה: רק משומם שרוצים לברוח מעיר מולדתו מהר יותר
ג'ונס: אני לא מאישמה את היינץ שהשתתף בפשע
מרתה: את מאישמה אותו שהשתתף בטשטוש עקבות
ג'ונס: כדי להעליל את הפשעים
מרתה: אולי,
ג'ונס: איפה הוא נמצא, קולונל היינץ?
מרתה: מחוץ לתחום ההשג שלך, קפטן ג'ונס
ג'ונס: متى ראתה אותו לאחרונה?
מרתה: היום. אבל הוא לא ראה אותה. לא רעה. הוא עסוק
מאד בימים האלה
ג'ונס: בקשת דאיין עם קולונל היינץ?
מרתה: רציתי לראות אותו עוד פעם לפני שאני עוזבת את
המקום זה
ג'ונס: רצית לחזור לאחובך הראשון, כיון שלא קיבל
אותך, את מנסה
מרתה: אל תגמר את המשפט, יינה ג'ונס. יש לך הגין של
שופט חוקר. תמיד אתה מניה את הגרווע ביותר
בודאי. שאלת אותי متى ראתי אותו. סיפרתי לך.
רציתי לראות אותו. הייתי אהובתו אחריו שאמא

מהה. כשחזרנו מהלודיה לכה אוטי. ה'ית' בת שש-עשרה וכבר לא ה'ית' בתולה. בכל זאת לכה אוטי. שלוש שנים ה'ית' אהובתו ושפחתו. שנתי אוטו ולא יכולתי שלא לאחוב אותו עד טירוף החושים והדרעת.

הוא היה נורא ורצית' שהיה נורא. הוא ברוטלי במיידת שהוא נ'מוסי מעולם לא שכח להביא מתנה. בכל התאריכים, מעולם לא סלח לי, על שום דבר. כבר חמש שנים לא ראת' את האיש שאהבתי לפני שאהבתי אותו. ה'ום הלכתי כדי לראות אותו.

ג'ונס: את טוענת כי היה אחראי להרט התאים על יד ויללה מה ערב הכיבוש?

מרתה: שאלתי אותו, מה זה פשע במובן הרחב ביותר של המלה. זה למשל? או מחר תהיה לזה הגדרה חדשה?

עהור מתחלף. ג'ונס מתקרב לקדמת הבמה, לפرشת הדרכים, מעילו הופך גלימה, והוא הופך עינה

יונה: בבוקר כבר לא יהיה המחר דומה
לנבוואת דמיונו מאמש

מרתה: הוא לא יבוא אליו ולא יהיה שלו
אך כל החתאים יסלחו לו ולוי

יונה: כך נדמה כל הערב מהה, אחר כך זה משתנה

תמונה

תשיעית

בצחריים, כבר אי אפשר להכיר את היום שפגשנו
עם שחר
הוא מתחיל לגסוט בשעה ארבע בערך
מרתה: שוב דברי הベル
יונה: כמו כל הנבואות
מעולם לא התגשו - אך כסמן לא פג
הן משעשעות אתכם, אותן, אפילו אותה
כ' היא אהבת, כמו כולם, את עליפת שבתי
התוכחה על הבשר
מרתה: לא עכשי
יונה: ודי, עכשי יש הפסקה.
מתגעגים לגבר, הידיד מתחיל לשעם, אפילו
הוא עודם
מרתה: לא הוא משעם. זה רק העדך וכל הנבואות
יונה: הן מתחות בבוקר
מרתה: אולי משום כך יפה הוא כל כך, בגלל ההפתעות
יונה: במקצע שלנו מתרגלים להפתעות, הן הופכות
שגרה
מרתה: גם במקצע שלנו
יונה: ועודין לא נמאסה לך השירה, עדין את רועה
בהתפעות?
מרתה: אתה חושש מכל אחת. תמיד נדמה לך כי בהפתה
הדלת -
עמור בה זה אשר ראה אותך בסערה, כשיישנת

יונָה
נַוְגֶּס

יונָה: הוּא לֹא יִבּוֹא
מִרְתָּה: כַּמָּה מַעַט אַתָּה יֹדֵעׁ עַל בְּנֵי אָדָם. שָׁנָה עֲבָרָה
יונָה: אַיִלְנִי נַחַזׁ לָן.
מִאוֹ הַקָּאָתִי אֶל הַחוֹף - אֵין אִישׁ וּקּוֹק לְנַגְבוֹאֹת
מִרְתָּה: אָה, הַתְּכוּנָתָאָלְיוֹ?

(לָוֶרֶד נַכְנָס)

וְאֵני חִשְׁבָּתִי עַל רַב הַחוֹבֵל

הַיְינַץ מסיר את המסתכה

לְעַתִּים פְּקוּדִים מִתְּנִינִיתָה לְהַגִּיעַ
בְּכָל שָׁעָה יִכּוֹל פְּמַחַר לְהַתְּחִיל, בְּכָל שָׁעָה
לוֹרֶד: אַפָּה לֹא תְּבָרֵחׁ עוֹד אֶל הַיּוֹם
פְּלַד צַיָּנוֹן, לְכָל בְּגִינּוֹתָה, בַּיְמָן לְכַד בְּרִיאָה
מְלָחָא: לִימָן אֵין סֻוֹף, בְּכָל רְצֻוֹתָיו יִבְלָע
וּנְבִיאָי בְּקִיא
בְּכָל תְּחִיטִים אֶלְמִים חֲרַשִּׁים בּוֹ אֶת הַסּוֹדוֹת
וּנְחוֹפִים סּוֹגְרִים.
גִּינּוֹתָה רַבּוֹת קָמּוֹת בְּמִגְּדָלִים עַל בְּכָל גְּדָרָה

ח מונח
תשיקית

וואר הַפְּגָדִים קֹרֵא לְךָ יוֹנָה
לְבוֹא בְּכָל נִינְוָה, יוֹנָה
מְרַתָּה: אֶל תְּדַאֲגָה, הוּא יָלַךְ לְנִינְוָה,
אֶרְיךָ רַק לְהַבְּטִיחַ לוֹ קַצְתָּה דְמִיּוֹן בֵּין הַגְּבוּאוֹת
וְהַמְּעִיאוֹת
וְהַוָּא יָלַךְ עַד סֻוף הָעוֹלָם לְהַזְדִּיעַ לוֹ סֻופּוֹ.
לֵי אֵין הוּא מָמָן.

וּבִגְנִינוֹ:

הַגְּבוּאִים טּוֹבִים לֵי לְשָׁעָה קְלָה
אָךְ מֵי יוּכָל לְשַׁאֲת אֶת חַבְרֹתָם לְעָדר?
לְבָם מְלָא עַל כָּל גְּדוּתָיו רַק בְּקָלָה
וְכָל הַמִּי אַתָּם יְחִיה בְּרַד .. -

לורד ישב במקומו. ג'ונס מולח

אדם ג: הנירות שבידי קולונל לורד הם כתבי אישום
שהובאו לו על ידי קפטן ג'ונס. עשרה אלפיים
כתבי אישום

לורד: עשרה אלפיים כתבי אישום!
ג'ונס: לא הספקתי יותר. בשלב זה הגעת לعشרת אלפיים
חשודים

לורד: לא הספקת יותר? - עשרה אלפיים נאשמים בעיר
של מאה ועשרים אלף נפש אתה אומר "לא
הספקתי יותר"? באրתוי לך כי אין זה שלב, זהו
סיום. כל מה שביקשתי ממך הוא לחפש חשודים
בורדרים אשר משומם מה פסחו עליהם בסריקות
הקדומות

ג'ונס: אני מצטער על שהצלחתי מעל המשוער
לגלות אנשים שפסחו עליהם משומם מה
אף שהם אינם אשימים במובן הרחב ביותר של המלה
אלפי האנשים שהשתתפו בפועל או בחוסר פועל
בפשע
עובדים מרצונם או מפחד בהשמדה או בתעשיות
העור

לורד: או בהרמ העדות לפשע שבוצע
אתה יודע מי זה קולונל היינץ?

תמונה
עשירות

ג'ונס: איני מכיר אותו, אך הוא היה אחראי להרט התאים, עכשו הוא עונה לתזואר: קעין מבעעים

במטה בנות הברית, הוא ביקר כאן לפני שבועיים עם משלחת המטה, לורד:

לא יהיה נעים. יש הוכחות נגדו?

ג'ונס: לא חוקיות יותר מלאה בהם השתמשם במשפטים הקודמים, בעיקר עדויות. אנשים שעבדו תחת

פיקודו.

לורד: למשל?

ג'ונס: אתה מכיר אחד מהם, ריפקה, הברמן של הקנטינה שלנו

ולורד: והנס מסכים לעיר נגד מפקדו לשעבר? ראיתי כי צעד נפגשו, זה נגע לב. לא האמנתי כי בעבאה שלהם יכולם לשדרור יחסית ריעות כלשה בין מפקד לפיקודי. למה הסכים לספר לך?

ג'ונס: בי הוא מאמין. העלתה אותו בעדותי בפני בית דין באربטים ושש. הוא היה סוחר שלו, במחנה השבויים, בזכותו ברוחתי,

לורד: אתה מביא אותו כעד מלך?

ג'ונס: הוא נאשם בכל האחרים. אין דרגות בפשע זה.

לורד: קייתי כי תהיה גמיש יותר

ג'ונס: אני יודע. נתת לי פיקודו וקיותי כי אשטמט ממנה תוך כדי ביעוע, כנהוג. אולי משום בכך בחרת בי. אכזבתني אותו.

לורד: אני מודה כי אני מופתע אך אתה נרגש מדי ואני
חוشب עכשווי בהגינוי מאו המשפטים הראשונים -

עברו שנים רבות

ג'ונס: אולי, אך איש מהשרופים לא חזר לחיות
לורד: אין לך יכול להטעלם מהמעניות. אפילו כל החשו-
דים שלך אשימים - מה העשה בהם? איך אפשר

לאסור עשרה אלפיים איש בימי שלום?

ג'ונס: אין לנו אפילו בתמי סוהר שיכילו את מחציתם
יש מחנות העומדים כמעבה ריקה המצפה

לדרירה

כבר חיו בהם עשרות אלפיים בימי שלום
ויש עוד כספ רב מרוכש הנפקדים
ביהם אפשר לבנות תאים וسورגים לכל מי שגדת
לهم להפקד

לכל הנחנה מכך שהם אינם

לورد: מי אם כן נקי לדעתך?

מי אינו ראוי לכתבי אישום?

ג'ונס: שאלה קשה מדי, קולונל.

הדרירה שלך, החדר בו אני גור יחר עם מרתה -

גם הם רוכש "נפקדים ללא יורשים"

האם איננו נהנים מכך שבעליהם נשרפו בכבשנים?

לורד: לפי השיטה שלך עירק להוציא את כולם להורג,

תמונה
עשירות

ג'ונס: גם לפ' השיטה שלהם.

אני יכול ל�폟וש מה ההבדל.

אולי, משומ שדים טהור יותר מדם הקרים?

lord: הוהר בדברייך, קפיטן, אתה מפּריז?

ג'ונס: זו פּקודה?

lord: אזהרה.

אני מנסה לעזר לך לצאת מן הסבך ואני ידע

כיצד

ג'ונס: לעזר לי?

חֶבל על הטרחה. לי אין אשליות.

לא האמנתי מעולם כי אשכים יבואו לדין

אינני פּאמין בזה עכשוו. על בן ברחתה.

אך לא היה מקום.

במה פושעים בפועל או בחסר פועל ישנים בכל

מקום? - במה ומי? במה כתבי אשום היה עלי

לכתוב לו הגעתி למקום, לו עוד היה מקום?

מי אשם - נומן הפּקודה, או מי שבעזעה, או מי

שרק עקים אףו, היסיט עיניו מכותרות עתון הערב

אל בד השוערים לשפט -

בי הוא טובל בדם אדים אחריו

ב' האנשים שפטת, גראָפַ או מְתַנּוֹן, מְבָה או נְעָלֶב -
הוא רק אַחֲרָה. פְּמִיד אַחֲרָה.
בּוֹדֵד.

ולאַחֲרָה אֵין לְעֹזֵר בְּשָׁהוּא קָרְבָּן. גּוֹעַגְּ בְּבָדְרוֹת -
מוֹלָוָה: מְתַנּוֹה רֹצְחִים וְאַדְרִישִׁים וְכָל חֹסִים בְּאַלְמָנוֹת אוֹ מְשֻׁטְרִים, מָה אֲכַפֵּת אֵם הוּא אַחֲרָה
מְעָשָׂרָה אוֹ מְפִילִין?

בְּתַחְום שְׁקִיתַת הַעֲזָר בְּהַבְּשָׁר, הַרְמָם שֶׁל אִישׁ אַחֲרָה -
הַוְּאַתְּחָום בְּלַהֲמֹסֶר; לוֹגַם תְּבִנָּה לוֹ הַיְכָלוֹת עַנְקָה -
פְּמִיד יְהִי פְּתַחִים שְׁלֹוּ קְטָנִים בְּקוֹמַת אָדָם אַחֲרָה -
לְגַבְגָּסִים וְלַיְוָצָאים.
לְעוֹלָמִים וְעַד.

אֲפָה שְׁזֹאָל אָותִי מַיְ נָטוֹר וְהַוְּאַנְקִי מְבָל אָשָׁם?

לְוֹרְדָה: מַתִּי הַמְשִׁפט?
גִּינְסָה: נְדַחָה כְּמוֹבָן
לְוֹרְדָה: גָּמָרת תִּפְקִידָךְ. אַתָּה חֹופְשִׁי. הַכְּנַתִּי לְךָ פְּקוּדָת
שְׁחַרְרוּ וְשַׁנִּי כְּרָטִיסִים בָּאוּרִון הַיּוֹצָא בְּשָׁבְבָוקָר.
מַחְרָה תְּהִי כָּבֵר מְרַתָּה בְּבִיתְךָ.

גִּינְסָה יָצָא, מַתְקָרֵב לְחוֹדרָה שֶׁל מְרַתָּה כַּשְּׁהַכּוֹרֹס שֶׁר וְתָמוֹנה 11 מַתְחִילָה)

חלק שני
ת מ ו נ ה
אחת עשרה

קורוס: הוא אל רחום

הוא אל חנון

הוא אל רב חסיד

ונחם על הרעה

אדסן: אלי, בפה אפקה אזהב שמות

אדם א: קצט שק, קצט אפר, ותפלה

ויקבר אפקה נחם על הרעה?

קורוס: הוא אל רחום

הוא אל חנון

הוא אל רב חסיד

ונחם על הרעה

מרתה: המקומות שמורים. האוירון יועז בשש בבוקר.

ג'ונס: המשפט נדחה.

מרתה: מה זה משנה לנו? אתה גמרת את תפקידך

ג'ונס: עדין אין יודעים את התוצאות

מרתה: לא תצא מכאן לעולם אם תחכה לתוצאות

ג'ונס: את כבר מחייב שש שנים, עכשו תחכי רק שהה

שבועות

מרתה: אתה תחכח לעולם, לתוצאות

ג'ונס
ג'ונס

ג'ונס: המשפט הזה חשוב לי, מرتה. בחיי לא היו דברים חשובים.

לא האמנתי כי יהיה כללה.

مرתה: המשפט חשוב! יש לך לב חכם וקר

ג'ונס: אולי. תחילה לא האמנתי כי זה יכול להיות חשוב.

אני מכיר את החשודים שלי, לא הכרתי את

הקרבות. אומרים שרך המוכרים לך אישית

חשובים לך, רק הקרים. אני יודע מה קרה לך

מרתה: קרה שאלמוניים מרשימות החשודים נעשו קרובים

לך יותר מمنי

או מך. זה שגעון.

מוכר לך.

גם הוא ידע כל מה שהוא ממן או ממי.

כל מה ששיך למשהו, לכלל, לפשע או להפנות

מפשע.

אתה דומה לו ג'ונס. לך קר.

אנחנו נפרדים בפעם השנייה.

זהמן אוזל כחול בשעונים.

עוד גרגירים מספר ולא יהיה עוד זמן.

ג'ונס: האיש בעל הלב הקר.

אינו מוכשר להיות פרוע לבך.

אולי זה חוסר כשרון אהוב אותך.

אולי זה עצר על משחו שמת זה עתה החל להיות

גָּדוֹלָה

אחת עשרה

מרתה: ראיית דמעותי וכבר נדמה לך כי נשתנה דבר.
כמעט אמרת לי, שאתה אושה אותי, שלבך כבר חם.

כורוס: קצת שם, קצת אפר ודמעה
וכבר אתה נחם על הרעה?

מרתה: אינך יכול, יונה ג'ונס.
אינך יכול להפסיק להבין -
אינך מבין את החולשה, את האפור, את נاكت
הסתם של כלבים שוטים אל הירח
תגיד את האמת, יהיה לך פעם חשך לנאום סתום,
באמצע הרחוב?

בורות: ב' הוּא רח'ס

ביב' הוו א חפוץ

ב' הוּא רַב חֶסֶד

אדם ג: ולזה אתה קורא צלם אלוהים!

בכורות: ונחם על הדרעה

חַלְקָה
תְּמִינָה
שְׁתִים עֶשֶׂר

ילורד ואדם ב' נוכנסים לחדרה של מרתה. אדם ב' אישו מדבר במשמעות כל התמונה).

לורד: הגב' מרתה היינץ?
מרתה: כן, כך קראו לי פעם

לורד: למה?

מרתה: הוא אימץ אותה לבת אחורי שאמא נהרגה, זה כדי להצעיל אותה ממחנות הבושת לחיל'ים מן החווית.

לורד: מר הנס ריפקה טוען כי מרתה הייתה אשתו ומזכירתו של קפטן הווהרמאכט היינץ בשעת מבצע ההסתואה של הפשעים

ג'ונס: למה לא ספרת לי, הנס?

אדם א': הנס אינו עונה לקפטן ג'ונס. הוא כועס עליו כיון שלא עשה אותו עד מלך, שלא שכח את תפקידו לרגע בשם שהנס עשה זאת במחנה השבויים בארבעים וארבעה. הנס, איןך מבין עדין כי יש הבדל? איןך זכר כי לא הייתה זו מלחמה בין שני אויבים אלא בין עד צודק ובין עד בלתי צודק, כמו כל המלחמות?

איןך מבין כי יש הבדל בין תפקידיך מאו לתפקידו של ג'ונס זה נכון? מה ספרת לג'ונס?

לורד:

תמונה
שתיים
עשירה

מרתה: את האמת, כי היתי אהובתו של קפטן היינץ אחר
שאימץ אותו לבט

לורד: לא ספרת לו שהיית מזוכירתו של קפטן היינץ
מרתה: לא היתי מזוכירתו. אבל אני יודעת שכשם שקsha
להוכיח כי מזוכירתו של מישוה אינה אהובתו כך
קשה להוכיח את ההיפך. נכון?

ג'ונס: למה לא שאלת אותו, קולונגלי?
מרתה: הם אנשים טובים, לא רצוי להעמיד אותו בנסיין,
ידידי. הם אינם מבינים כמה אתה יודע להיות נאמן
לهم. הם אינם מבינים כי בעצם ידיך הייתה יורה بي
לו חשדת כי לא רק שכבתה עם קפטן היינץ במשך
שלוש שנים, לו חשדת שחוז מזה כתבתי למענו
מכتب אחד - מה הייתה עשויה? - הם לא יודעים
מה זה ערך, קפטן ג'ונס, ואתה?

לורד: אני מעצער, ג'ונס, יש לי פקודה לעכב את יציאתת
של מרתה, אמרתי לך כי עניין היינץ עלול להיות
לא נעים

ג'ונס: מותר לי ללוות אותה?
לורד: לאן? - היא נשארת כאן. אתה יועז באווירון בשש
בבוקר

יונס
ג'ונס

קורוס: קצת שם, קצת אפר ודקuma
ובבר אפה נחט על הרעשה?

ג'ונס: אני אחכה לך, מرتה
מרתה: למה נדמה לך שזה חשוב, עכשיין,
איןך מעז לומר שאתה אוהב אותה, איןך חושב
שאומין
אולי תתנו הם תודע כי מצאוני אשמה

ג'ונס: נדרתי לא לאhab, לא להאמין, לא ל��ות,
הנימה מלחתה - לא גלחתתי בה
עכשיין אין מלחתה - ואני גלחת בזיכרוננה
והוא פזק מן השלום בשכחוננה.

פחים. יונה פחדן שפל בזרע בתמיד מבל פשרת.
אני כל בך מקגנא באומץ הלב על עז רוחם
להתאפשר תמיד

- כמו אלהים.
"הפל או שום דבר"

תמונה
ש תים
עשירה

- הנה עקרון מנג' הלב, בורחים מבל וירה.
אך לפעמים פוחדים אמיצי הלב מפחדנים במוני!
אפילו אנחנו במנג' הרג. בלב הים,
חפר זמים, באפוריו הלבנים
ומעליו - רושמים במקחול ענק
פלומה של עננים
על יריעות של זפן:
פשרה עם היקום.
cordos: פלומה של עננים
על יריעות של זפן:
פשרה עם היקום.

חלק שני
תמן ונה
שלוש עשרה

(continuation of the previous section)

אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובכמה רבה
וקלעים של הבמה מתרומותים. הבמה נראית עתה כמאחוריו הקלעים של
טיאטרון, בניינה, עבר העצם הגדול. רב השחקנים, שחкан א' וג' נחים בשहם
שרועים וושבבים למחצה על אביזורי הבמה שנראו לנו עד עתה כריהיטים.
מרתה עטוכה בפתיליה. שחкан ב' מאמן עצמו בתרגולי פנטומימה של עולה
לדרודם. שני דמוקוליס מישנים מופעים בחלל הבמה. האור: יומיומי
כדי לא לוטו

רמקול 1: נינה נועזה וממלכתה חולקה לשתיים. מערבית
ומזרחתית. אשורבנייפל הרים בירה מחוץ לנינה.
בין ההרים משמיעה נינה נאות חרטה. היא
שומעת לנביי העדר בחרדה. מחר יעצג מהזה
חרש. באחד מטייאטרוני השוק מנסים השחקנים
להכינו.

המספר: בז בז יונגה בנינה בנינה גדוולה.
שלשה ימים בלב העיר ואין לה קץ.
בשוק נינה נודע כי הנביא הגיא.
כל יום, מצהרים עד שקיעה, על בימת הנביאים
בשוק

מתנגן האיש - יונגה.
עם ערבות, בטייאטרון שכן, מנסים שחקנים לערד
תורה.

המונה
שלוש
עשרה

רמקול 2: איך נפלת מיטים הילל בּוֹ שָׁחַר -
נִגְדָּעַת לְאָרֶץ חוֹלֵשׁ עַל גּוּיִם,
וְאַתָּה אֲפִרְתָּ בְּלִבְבָּךְ: הַשְׁמִים אֱלֹהָה, מִפְעָל
לְכֻכְּבִּי אֶל אֲרִים בְּסָאִי! -
אֵיךְ אֶל שָׁאוֹל תַּוְךְ, אֶל יַרְכְּתִי בּוֹר
כִּי אָרְצָךְ שְׁחַתְּ - עַמְקָה הַרְגָּתְּ

רמקול 2 ברקע: אֶל שָׁאוֹל תַּוְךְ, אֶל יַרְכְּתִי בּוֹר כִּי אָרְצָךְ
שְׁחַתְּ -

שְׁחַקְנוּ אָ: יְפֵה מָאָר. בְּהִיא יְפֵה. "אֶל שָׁאוֹל תַּוְךְ"
- זֶה יְפֵה!

שְׁחַקְנוּ גָּ: עַכְשִׁיו בְּבָר מָאָוחָר מְדִי
שְׁחַקְנוּ אָ: אָכְלָה הוּא אוֹמֵר אֶת זֶה יְפֵה "נִפְלָתָ מִשְׁמִים"
- זֶה יְפֵה

רמקול 1: עשרות אלף, אנשים תועים ברחובות ההרים
של העיר, התיאטראות פתוחים. ליד במותה הנכויות
נאסף קהל רב
רמקול 2: עמק הרגת הכינו לבניו מטבח

כוorous: בפה רחים, בפה חנוך, בפה רב חסר!

תְּמִיד - נָחַם עַל הַרְעָה

רַמְקֹול 2: בְּעוֹז אֲבוֹתֶם בֵּל יָקוּמו וַיָּרְשׁו אָרֶץ וַיָּמֻלוּ פְּנֵי
תִּבְּלָעָרִים. הָכִינו

לְבָנָיו מִטְבֵּח בֵּל יָקוּמו וַיָּרְשׁו אָרֶץ וַיָּשְׂמַתְתָּה לְמוֹרֶשׁ
קְפּוֹד וְאֲגָמִים מִים

וַיָּטְאַתְתָּה בַּמְטָאַתָּה הַשְּׁמָד. הָכִינו לְבָנָיו מִטְבֵּח
בַּמְטָאַתָּה הַשְּׁמָד

רַמְקֹול 2 יָחוּזֵר עַל שְׁלוֹשָׁת הַשְׁוֹרוֹת הַאֲחַרְנוֹת בְּרַקֵּעַ לְדִבְרִים שִׁיאָמְרוּ מִעתָה
וַיָּפְסִיק רַק כִּשְׁמָרָתָה תִּמְחֵל לְשִׁיר)

שַׁחַקְן א: גַם צוֹדֵק וְגַם יְפָה

שַׁחַקְן ג: גַם פְּרַקְטִי מָאָד

רַמְקֹול 1: הוֹחֶלֶת כִּי הַחֶל מַמְחֵר בְּבוֹקֵר עַם הַכּוֹכֵב הַאֲחַרְנוֹן -
מַתְחַרְתָ כָל הָעָם עַל מַה שָׁעָה בְּמַלְחָמָה וְלִפְנֵיה
כִּן הוֹחֶלֶת עַל צָוּם, וְעַל לְבּוֹשׁ שְׁקִים וְאַפְרֵ אַשְׁר
חוֹלוּ עַל הַאוֹכְלָוִסִיה האָנוֹשִית וְהַאֲחָרָת גַּבְבּוֹלָות
נִינּוֹה רַבְתִי

שַׁחַקְן א: מָה, מָה הֵוֹ אָומְרָ?

שַׁחַקְן ג: אַתָּה יָודָע, בֵל יָקוּמו, בֵל יָקוּמו, בֵל יָרְשׁו

שַׁחַקְן א: אֲבָל "מַטָּאַתָּה הַשְּׁמָד" זֶה יְפָה, תָוֹדֵה לִפְחוֹת שָׂוָה
יְפָה

תמונה
שלוש
שרה

שחקן ג: אבל זה לא נכון, זה עבר
שחקן א: אז מה? זה כל כך יפה שמרוב יופי יש לי דמעות
בעינים, בח'י

רמקול 1: אני חור, עם שחר, עם הכוכב האחרון מתחילה
הutom

שחקן ג: תמיד אותה חכמה. אחרי כל מלחמה יש צום ושם
ואפר

שחקן א: מה זה רע כל כך לצום?

שחקן ג: עם הבהמות זה קשה, ואם יעלו גירה?

שחקן א: "מורשת קפוד" זה טוב, זה נחדר, לא?

שחקן ג: כן

שחקן א: אתה רואה?

מרתה: מחוֹבֵלִי אֶחָזֵב בְּקַשְׁתִּי לֵי,
שְׁעָה שְׁלֵא אֶהֱבָה

רבשחקן: נמאס. שידי אהבה זה נמאס.

מרתה: שׂוֹב אֶחָזְבִּים קָיו לָה

וְתַגְלִיל תַּוְרֵ

בֵּין אֶחָזְבָּה קָרוֹטָנִי

וּבַעֲלָה תַּפְרֵ

יונת
יונס

רשבחן: אמרתי לך, זה נמאס. כל שיר האהבה. אי אפשר יותר לשוב. אלף שנה שיר אהבה ובייחוד בימים אלה. הקהיל רועה משחו אקטואלי, משה כמו הנביא הזה, מה שמו?

מרתה: יונה? שמעת את יונה?

רשבחן: לא הספקתי.

שחן א: כשרון נפלא

מרתה: מה אמרת?

שחן א: כשרון נפלא והצלחה בלתי משוערת

שחן ג: מה הוא עושה, הוא יורק אש?

מרתה: הוא מתנבע על החורבן שיבוא. זה מגרה את

הדמיון ובהשואה ההואה נעשה טוב יותר

רשבחן: זהו. הקהיל אוהב לשמע על החורבן שיבוא

בקרוב

שחן ג: אפשר לשיר שיר חרותה, זה באופנה

שחן א: או שיר מוסר, זה יפה כל כך

רשבחן: לא יאמינו לנו אם נשיר את זה

מרתה: מה אתה, כהן או משחו? מה איכפת לך אם יאמינו

או לא? אתה חושב שלו הם אמיתיים? אני למשל,

איןני מאמין לאף מלה אחת - אבל אני אוהבת

לשמעו אותו, זה מרגש.

רשבחן: תמיד מתרגם. אנשים מפורטים עושים عليك

תמיד רושם. לא חשוב מה ומי. לא היתי טוב

אליך אבל היתי מפורט. כל העיר פחדה

תמונה
שלוט
עשרה

מהשירים שלי. עכשו נגמרו השירים והנבייא
התפרנס בכל השוק. את לא יודעת מה לרצות.

(א' ג' קמ"ס מצטרפים לב' בתרגילים)

מרתה: לרצות מה?

אתה רוזה שלך, אתה רוזה שאשוב,
אתה מפחר להיות בודד
אתה מפחר מהעלבן שאפילו מרתה עובה אותה,
את האיש הגדול
רbeschkan: אנחנו מבוים זמן.

מחר יום צום, המונימ יבואו אל השוק
ואנחנו עוד לא התחלנו בחזרה

(א' ב' ג' שמים מסוכתייהם על פניהם ומתחילם בחזרה)

קורוס: השוק יודע נפש בהמתו

השוק יודע נפשכם

השוק יודע לנחש מראש את רצונך

רbeschkan: אגיד לך מה אני רוזה, שיגמר בין העربים,
שיהיה כבר يوم או לילה, או משחו

קורוס: השוק הוא מסתורין בזיל הוול
לשוק יבוא כל מאמין כי יש זקר נוול
השוק שלי, מזכיר הפל

ירב שחןן מורייד אף הוא את המסקנה ממעחו לפניו

רבעשchanן: בכל מחיר, לכל אדרם
זכיר השוק שלי הפל
בכל מחיר, של כל אדרם
של קדש ושל חול
שchanן ג: אם תרצה אמבר לך את הפל יכול
את הקדוש מל
את החול מחל

קורוס: בכל מחיר אמבר
בכל מחיר אצטם
ובכל אדרם יצעק אליו
כי יאמין בקדוש ונאמין בחל
המאמין כי יש זקר וניש קדוש ויש אמת

שchanן א: בכל מחיר, במחיר אדרם, במחיר עולם למכירה

שחקו ב: זה אלוהים ואשתו מושכים בחוטים,
אנחנו רק רוקדים לקצב הפלים -
זה תיאטרון בובות

מרתה: אתה מפחד מבין ערבים. מאז התחלה לפחד
נעשית נימוסי וחייב שזה גועל נפש. אתה מכטה
את הפנים במסכה, חושב שאינני יודעת כי יש לך
דמעות בעינים, לא מהתרגשות, רק מפחד...
ומשקר

רבשחקו: רק באמת שחרור לגשםה
רק היא תיטיב לו למצוון הרע
רק שקר במותו יורייש לה מקומה
ויהיא באש קרה

מרתה: דברים של פחרנים והבל הבלים
יום יום בוחרים הם עוד אמת
יום יום רוצחים הם להתאים את הפלים
למפעלים שנעשה במעט לעת

שחקו ג: כי הפלים גמשות הן בסיבי קנים
על כל אלוזית אפשר אוطن לעזר בעט
לדברנים גדרה כי המפעלים יהיו שונים
אם מנגנים את שמותיהם מעט לעת

כורוס: בָּבֹא אַמְתָּה - לֹא פִּצְלֵנוּ עוֹד מִשּׁוּם צְרָה
בָּבֹא אַמְתָּה - וְהִיא בָּאֵשׁ קָרָה
הַכְּלָל גְּחֻרֶךָ פְּתַאֲם
וְהַדְּקָעוֹת תְּקִפְּאָנָה
קָאָהָבִים יְחוּיְרִוּ בָּאָרֶה
וְהַיְפָה פְּרָעָךְ בְּגַעֲוָרָת אָשָׁ

קורות ומרתה: בָּבֹא אַמְתָּה - לֹא פִּצְלֵנוּ עוֹד מִשּׁוּם צְרָה
דְּקָעוֹת קְפָאוֹת
עַל אָוד שְׁחוֹר
מוֹצָל מָאֵשׁ

רבשוכן: את שרה ולא מפחדת.
כָּאַילּוּ הָאָרֶץ הַזֹּאת אִינָה שְׁלָךְ.
את אהבתת את דברי הנביא.
את יודעת את נבותות החורבן על פה
מרתה: ומה אתה רועה שאוהב, את העמדת הפנים?
רבשוכן: ואם אין העמדת פנים? וכי מה את רועה שנעשה?
שנאמר:

לֹא מִתְחַרְתִּים כִּי אֵין לְהָעָדָה,
כִּי זֹה לֹא יְعֹזֵר לְקַטוּעֵי הַיָּדִים,
כִּי אֵין דָבָק לְרַאשֵּׁי הַעֲרוֹפִים?

תמונה
שלוֹש
עשרה

או מה לעשוו?
לא לעומן?
או אולי נתפלל לחורבן שיבוא?
לגאולה שבחרס?

יונה עומד מזה זמן מה (בפתח)

יונה: ערבע טוב

יכורום ממשיק להתנווע ולשיר "זה אלוהים ואשתו", מרתה מסיטה את המסתכה

מרתה: האדון הנביא! איזו הפתעה! ערבע טוב, הכנס
בקשה, מכיריהם?
רשבחן: נעים מאד, שבבקשה. אנחנו עובדים כפי שאתה
רופא. קשה להתחזרות אתק

(מסיט את המסתכה)

הקהל עוזב אותנו כשאתה מתחילה לדבר. כבר רציתך לבקש ממך להעתרך אלינו, ההעלאה מאירה לך פנים, כפי שאומרת המליצה, אלפיים שמעו אותך היום
שחקן ג: המספר החזק ביותר בשוק, כפי שאומרת המליצה,
איך העלה לסדר את עניין העומן?

יונה: אלףים וצום אינם מודר להעלחה
רבשchanן: עצלנו אין מודר אחר. אנחנו אף פעם לא מקוימים
لتוצאות אחרות.

כל ההעלחה שלנו והקהל היושב ברגע זה
מכול,

איך עוד אפשר למדוד?

יונה: אני אדע על כך בעוד ארבעים ים

רבשchanן: ארבעים? - מדוד וספר?

מרתה: סלח לנו, אדון נבייא, הוא לא שמע אותך היום. היה
עסוק מאד.

יונה: ואת?

רבשchanן: שלוש פעמים רצה אל הבמה שלך, נלהבת.

מרתה: נלהבת, אבל לא מאמין לאף מלאה אחת

יונה: ולא ספרת לו?

מרתה: לא, יש סכנה שיאמין. יש אנשים המאמינים
במלים, כמוך. האדון הנביא הודיע היום שיעשה

דין עצך. שההיסטוריה שלנו תסתאים באופן

מוחלט וסופי בעוד ארבעים ים

רבשchanן: באמת?

יונה: אול!

רבשchanן: אמרת שואלי תסתאים?

יונה: לא, אבל קיימת סכנה של אול!

מרתה: האדון הנביא חושש שהנבואה שלו לא תתקיים

ושזה היסטוריה בכל זאת תימשך

תמונה
שלוש
עשרה

רשבחן: באמת?
מרתה: האדון המנהל מעוניין רק באמת
רשבחן: גם האדון הנביא, נכון?
מרתה: האדון הנביא מעוניין רק בעדק, יש הבדל
רשבחן: די מרתה, תני לאדון הנביא לדבר
יונה: היא עודקת

(מרתה מגישה קפה)

מרתה: עם סוכרי?
יונה: כן, תודה

קורות: למען צדק - למען אמתו
ל למען השינוי והשינוי
ל למען האתונה שהיא בטו
ל למען צדק -

מרתה: את אמרם גם מסמרו אל לוחות הברית
אבי שודוף זקן גמלט בגיבים
עממי הונקלה מעבר להרים
ומתי גנוולו

כוֹרוֹס: לְמַעַן צָדֵק - לְמַעַן אֲמֹתָה

לְמַעַן הַשׁוֹיוֹן וּמַשְׁחָרָרָה

לְמַעַן הַאֲחֻזָּה שֶׁהִיא בָּתוֹ

לְמַעַן צָדֵק -

מְرַתָּה: עַלְוֹב עַל לוֹחוֹת תְּבִרִית

צָהָק אֲחִי בְּעוֹמִיתָה בָּאָב

צָהָלָטִי עַל גְּחוֹנִי לְמַצּוֹא פְּשָׁעָו

בְּדַרְךָ פְּגַשְׁנִי מִרְצָדֵק

בְּבִיבִים רְדָפָתִי אַחֲרִי אָבִי

עַל בְּרַפִּי חַנְגָּנִתִּי - לְכַפֵּר פְּשָׁעָו

אָה בְּכָל הַדָּרְכִּים, בְּכָל הַדָּרְכִּים

פְּגַשְׁנִי מִרְצָדֵק

כוֹרוֹס: לְמַעַן הַשׁוֹיוֹן וּמַשְׁחָרָרָה, לְמַעַן צָדֵק!

מְרַתָּה: עַם אֲחִי לְאַגְּלִיתִי מַעֲבָר לְקָרִים

חַפִּיתִי לוֹ

אֲחִי חַוְמָרְבָּ קָרְבָּו לְחַמָּ

אָבִי בְּרַח אֶל קָבָר

בְּנָאוֹת קָבָרִי שָׁלִי

- יְרוֹק מַלְשָׂד הַעֲצָמוֹת -

תמונה
שלוֹש
עשרה

בָּנָאות קָבֵרִי -

לוֹזַחַק לוֹעֲדָר

שְׁחַקְנוּג: לֹא זוֹ אֶמְתָּה שֶׁל צָדָק?

לֹא פָעַקְדָ אֲחִיכָ אֶם הַלּוֹחוֹת שְׁבָרִי?

אֲבִיכָ לֹא תַּרְדַף עַל סְכָר שְׁחוֹפָרִי?

וְתִלְיוֹת לֹא תַקְים לְאוֹיְבִי הַמְשָׁטָרִי?

לֹא פְּדַבֵּר נְפָשָׁו שֶׁל אִישׁ אֶחָד לְמַעַן קָרְבָּיִים?

כוֹרוֹס: אַנְיִי -

מִילְיוֹן אָקְרֵב לְמַעַן הַמִּילְיאָרֵד

וְאֵת בֵּיתִי אָקִים עַל אַרְגֵן צָדָק

מְרַתָּה: וְאֶדְנִים דְמוּיִי תְּלִיוֹת בְּמַפְדִי יִשְׁכַּחַו

וְאֶנְשִׁים טֹבִים יוֹתֵר עַל פְּלִילָותִי עוֹד יַעֲלוּ

כוֹרוֹס: וְשִׁיר יִשְׁרָאֵל בְּקוֹל גָדוֹל

קוֹל מְתַלְיָות וּמְבִיבִים

קוֹל חַכְמִי שֶׁל הַעוֹלָם

שִׁירֹו שֶׁל מֵין הָאֶנְשִׁים -

שָׁאַיְן מֶקְומָם בּוֹ לְאָדָם

כוֹרוֹס וְמְרַתָּה: לְמַעַן צָדָק!

אפילוג

על הבמה הנראית כבתמונה שנייה של חלק ראשון, ליד עמוד פרשו,
הדרכים, - יונה ישב על הארץ)

לורד: **היטב קרה לך?**

קורוס: **ニeman אלוהים קיקיון, ויעל מעל ליונה
להיות על על ראשו - להצליל לו מרעתו -
ונישמה יונה על תקיקיון - שמחה גוזלה.**

לורד: **היטב קרה לך?**

קורוס: **ニeman דאלוהים תולעת, בעלות השחר, לפחרת
ונתק את תקיקיון ניבש**

לורד: **היטב קרה לך?**

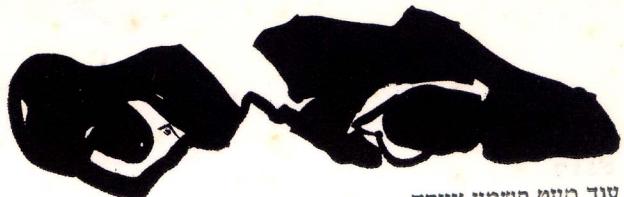
קורוס: **ニמי בזורת השמש
ニמן אלוהים רום קדים תרישית
ונתק השמש על ראש יונה - ניתעלך
ונישאל את נפשו למות
וניאמר: טוב מותי מתי**

לורד: ויאמר אלוהים אל יונה
ההיטב תרה לך על תקקיו?
יונה: ויאמר יונה - היטב תרה לי עד מות
לורד: ויאמר זי: אטה חסת על תקקיו - אשר לא עמלת
בו, ולא גידלו
שבע לילה דיה - ובן לילה אבד
ואני לא אחים על גינהה העיר הגדולה
אשר ישבקה מרבה משתים עשרה רבוא
אדם
אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו
ובמה רבה?

(סתיקות)

יונה: נאני?

(אור באולם)

שוד מעת תשמע עזקה.

כישו יעק חוסר אונים של להיות מוסרי יותר מאלהים
חוסר אונים של, לשופט
לפסק מי הוטא

או מי פסק -

חוסר האונים להבחין בין תלין שתלה בפקוחה;
لتליין שחרור בתשובה
למי ששיתף פעולה עם תלין כיון שלא עשה דבר -
כמוני.

מה יכול לעשות? -

היה' בן שמונה עשרה כאשר השמירה במחנות האדם נמשכה בטוד
מושפי כמה מאות קילומטרים מהשלום וממניגי. אמרתי עם כלום:
מה אני יכול לעשות?

עכשי אבִי נקרא לשופט אותם. את כל מי שעור להם רין שפחר למות,
בתוך או מחוץ למחנות.
אני - המפחר למות.

אבִי - אשר אין לו דין ודין ואומץ לומר מה היה עשה לו היה גם הוא עובד
כפיה המפחר למות ומיציד על כן פצעות השמירה נאzieות; או נחבא אל
השכח או עוקץ היל מפחר שלא יעצ עוז לעולם.

אני נקרא לשופט לא תלינים אלא יהודים אשר פרחו קרבנות ועورو
למקירבים והם עומדים מול פני מוסר האימפרטניטים טלי, מחייכים מזעם.

חסר אונים - זעק את חולשתו ותשוקתו
אבי מצמיד עיני אל הלא כלום שמעלי, הזכיר את אין האלים.

את מותו בלבבי,

את הבריחה שברחנו ממנו אל שאל ודנים - מאן יונת.

יונה ברח מפני הרחמים

על למצוא מוצא

מחוסר הערך שבשליחת לבניה

מן השירות של התבונה

והראל פוליטיקה של האלים.

יונה היא נבייא.

שירוֹן השירויָם - מַחְזָה וּצְוּרִים

השיר התנכני כמחזה אהבה אשר עלילתו מתרחשת בארמונו הקיצ' של המלך שלמה אליו נקלעה הגלילית השחרורות המתגעגת עתה על אהובה. הרועה נודהם למצאה מעבר לשער הנעל. המלך — בעל של עמלות אין מסוף — מתגונש באחבותו של הדוד מהריי היפעה שבמגדות הלבנון, וביניהם: ח'וֹלְמָתָה, הַזָּהָה, כְּמָהָה לְאַהֲבָה, כְּלוֹאָה בֵּין הַחוּמָות וּשׁוּמְרִים וּמְלֻוָה עַל יְדֵי בְּנוֹת יְרוּשָׁלָם הַתְּמָהּוֹת עַל בְּכָרָה אֶת הַרְוָעָה עַל מֶלֶךְ. אלה גיבורי המחזאה בוגרשה זו המוצאת את המחזאה בתוך הספר התנכני מבלי לשנות מלוי או סדרו.

יְוָנָה גִּיּוֹנָס - מַחְזָה וּשְׁוּרִים

עלילות הדרמה של יונחה, נביא שניסיה לבrhoה מיפוי ומאלוחים כיוון שסרב לנבא לגינויו את עונשה מפני שלא האמין כי בירורת הרים והעינויים של העולם עשויה להיעש. בימינו — עדין מלך יונחה גיונס והוא סרן בחיל המשפט של צבא הכיבוש של גרמניה — קרווע בין חוסר האווים של צדק הנקמה ובין חוסר החשלמה עם תבונות המתאפשרים שהיא הריאל פוליטיקה של האלוהים והמשולות. יונחה — נביא בנינווה וסרן בולחלמה, אוהב את מרת ה' זונה ביפו וערתא-בר בגרמניה, נאבק בלודד אלוהי פרשת הדרים וסתורה וכוקולנגל בעקבות הכיבוש — ומונצח על ידי היינץ מי שהיה סרן בווזרמאכט ואהובה של מרתה וכן עכשו קולונל בעצבה בנות הבירת של הכבשים והנכשניים. מאוחריו קלעים של תאטרו-רושק בניינה, ביום החרטה הרשמי — יוכיח יונחה את אלוהים על שהוא אל רוחם וחוֹנוֹ ואלוהים יתעלל בו ובנו בשאלות שאין להם תשובה.

יעקב מלכין

לאחר תום לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים (1950) והשתלמותו באוניברסיטת פראריס ניו יורק (1952) הרה ספרות כללית בסימני הקיבוצים ושם, לצד שמקס ררו, מנוהל מחליקת הרפרטואר של תיאטרון הבימה. לאחר השתלמות ועובדת בתיאטרון זו מארי סרו בפאריס (1956) הנה מנוהל מרכז תרבות וחברה בחיפה (בית רוטשילד, המרכז העברי-הבריטי, בית גולדן) מז'יסdom. מעבודתו הספרותית — ב��ורת ספרות ותיאטרון, גרסה עברית של מדאה ליפרס (הבימה) ושל ספרי המהפקה לברגנסון (ספרית פועלם), מסה על ההנהנה קכמה מידיה לבקרים ומבויא לא'פלו וברקט (ספר הרצאותיו בטכניון), הפנאי והפעילות התורבולטיות בחברת הרוחה — ורומן בכתובים: יער מגנות השוא. יעקב מלכין היה בן 39, נשוי ואב לשני ילדים.

פליס פזנר

למدة צייר באקדמיה לאמנויות ובמכון בארנס בפילדלפיה, עיר מולדתה. עלה לארץ ב-1949. יצא להשתלמות ולימודים בסרבונה (1951) ושוב עבדה בצרפת בשנים 1956-1957 בסטודיו שלה בפאריס, ובוירה. במקביל לעבודתה צייריה הארשונית בישראל באיליסטרציות וצייר כרזות תיאטרון (הקרמי, הבימה). תערוכת צייריה האשונית בישראל מוקרא סטודיו, תל אביב — 1953. תערוכת הראות הרישומים של מוזיאון תל אביב. רשות מעבודותיה באוספים בארץ'ב ובצרפת. מאז 1958 היא עוסקת בחיפה ומנהלת הסטודיו צייר בבית רוטשילד מאז יסודה.

חיפה - חברה להוצאה לאור ספרים בע"מ

יצאו לאור עד עתה: אלבום אלטנוילנד לתאודור הרצל (גרסה עברית, אנגלית, גרמנית) ספרורים לשrown, כתוב ומצורע על ידי דורותי תבורו (עברית ואנגלית). מחזות — מאות יעקב מלכין וציורים מאות פليس פזנר.